

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

22. DUBNA 2007

Z obsahu:

Velikonoční triduum

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
4. dubna 2007
- strana 2 -

Svatý Isidor a první encyklopedie

- strana 4 -

Výročí odchodu velkého papeže

- strana 5 -

Hlavní římský rabín

Jednou z výjimečných
a šlechetných osobností
a konvertitů 20. století
je Izraelita Eugenio Zolli
- strana 6 -

„Málo jsem miloval!“

Urs Keusch
- strana 8 -

Smrt ukamenováním

Malak Ghorbany je jen
jednou z těch,
kterým hrozí archaický
hrůzný způsob poprav
- strana 9 -

Světce zázraků a lásky -

sv. František z Paoly
- strana 10 -

Je třeba změnit český potratový zákon!

- strana 11 -

Není důvod zakazovat starý ritus

- strana 14 -

Dominus conservet eum et vivificet eum!

V pondělí 16. dubna papež Benedikt XVI. děkoval Bohu za dar osmdesáti let svého života.

Drazí bratři a sestry, zatímco spěje k závěru postní doba, která začala Popelční středou, dnešní liturgie Svaté středy nás uvádí do dramatické atmosféry nastávajících dnů proniknutých památkou Kristova utrpení a smrti. V dnešní liturgii nám totiž evangelista Matouš předkládá k zamyšlení krátký dialog, ke kterému došlo ve večeradle mezi Ježíšem a Jidášem. „Jsem to snad já, rabi?“ ptá se zrádce božského Mistra, který předpověděl: „Vpravdě pravím vám, jeden z vás mě zradí.“ Ježíšova odpověď je lapidární: „Ty sám jsi to řekl“ (srov. Mt 26,14-25). Jan uzavírá sdělení o oznámení Jidášovy zrady několika významnými slovy: *Byla noc* (Jan 13,30). Když zrádce opouští večeradlo, houstne tma v jeho srdci – je to vnitřní noc – roste strach v duši ostatních učedníků – i oni jdou vstříc noci, zatímco temnoty opuštěnosti a nenávisti se snažejí na Syna člověka, který se chystá, aby naplnil svou oběť na kříži. To, co si budeme připomínat v následujících dnech, je střetnutí mezi Světlem a Temnotou, mezi Životem a Smrtí. I my se musíme zařadit do tohoto kontextu a být si vědomi naší „noci“, našich hříchů a naší odpovědnosti, pokud chceme znovu oživit s duchovním prospěchem ve velikonočním tajemství, které představuje ústřední těžiště naší víry.

Zelený čtvrtek

Velikonoční triduum začíná zítra Zeleným čtvrtkem. Během mše se svěcením olejů, kterou je možno pokládat za předebru svatého třídění, diecézní pastýři a jejich nejbližší spolupracovníci kněží, obklopeni Božím lidem, obnovují sliby, které vyslovili v den své kněžské ordinace. Jedná se rok co rok o silný moment církevního společenství, který zdůrazňuje dar služebního kněžství, které Kristus zanechal své Církvi v předvečer své smrti na kříži. A pro každého kněze je

Velikonoční triduum

to dojemný okamžik v této vigíli umučení, ve které nám Pán dal sám sebe, dal nám svátost Eucharistie, dal nám kněžství. Je to den, který se týká všech našich srdcí. Pak jsou žehnány oleje pro slavení svátosti: olej katechumenů, olej nemocných a svatě křížmo. Večer jako vstup do velikonočního tridua má křesťanské společenství prožít znovu ve mši svaté Večeři Páně a to, co se stalo v průběhu Poslední večeře. Ve večeradle chce Vykupitel anticipovat ve svátosti chleba a vína proměněných v jeho Tělo a jeho Krev obět svého ži-

vota: anticipuje svou smrt, dává svobodně svůj život, obětuje definitivně dar sebe sama lidstvu. Při umývání nohou se opakuje

gesto, kterým Ten, který miloval své, miloval je až do konce (srov. Jan 13,1), a zanechal tak učedníkům jako jejich poznávací znamení projev pokory a lásky až k smrti. Po mši Večeře

Editorial

Evangelium v Janově podání se od textů synoptiků liší tím, že z něho jasně cítíme bezprostřední osobní svědectví autora, který dbal i na přesnost a podrobnosti. Jan si zapamatuje a uvádí hodinu, kdy se poprvé setkal s Ježíšem, ví přesně, kolik bylo kamenných džbánů na svatbě. On jediný nás informuje, že se v Ježíšově družině aplikoval křest jako u Jana. Podrobně nám popsal detail mytí nohou včetně dialogu Šimona Petra s Pánem. Uvádí také jméno služebníka, kterému Petr uřál ucho. Jeho podání rozhovorů, jako byl rozhovor s Nikodémem, Samaritánkou či závěrečná Ježíšova řeč a modlitba ve večeradle, jsou tak důkladná a podrobná, jako by to byly zvukové záznamy. Neocenitelné jsou rovněž podrobnosti, které se týkají návštěvy prázdného hrobu. Janovy zprávy jsou po všech stránkách zprávy z první ruky.

Petr a Jan si byli mezi Dvanácti obzvláště blízcí a věnovali jeden druhému zvláštní pozornost. Proto jsou právě Janova svědectví o Petrovi

mimořádně významná. Ještě před Ježíšovou smrtí aspiroval Jan spolu se svým bratrem Jakubem na ta nejčestnější místa po Pánově boku, ale pak se stal pro Jana Petřův primát zcela nesporným, což dal zcela jasně najevo již tehdy, když vyčkal u hrobu na příchod svého druha, aby právě on, Petr, mohl vstoupit dovnitř jako první.

Nedocenitelný je úryvek o druhém rybolovu v Galileji. Jeví-li se v Janově evangeliu jako dodatečně přidaný, pak je to zřejmě proto, že pro svůj význam nesměla tato zpráva scházet. I tato epizoda nese Janův osvědčený rukopis a právě jeho pověstné přesnosti a jeho smyslu pro detail vděčíme za důkladný záznam této nezapomenutelné scény. Není sice pro nás např. důležité, že velkých ryb v síti bylo právě 153, ale všechny i zdánlivě bezvýznamné podrobnosti slouží nakonec jako vnitřní punc bezprostřednosti a autentičnosti celé této jedinečné zprávy. O Petrově pádu i o jeho hořkých slzách se

Pokračování na str. 13

Páně zve liturgie věřící, aby setrvali v adoraci Nejsvětější Svátosti a znovu prožívali Ježíšovu agonii v Getsemanech. A vidíme, jak učedníci spali a nechali Pána samotného. V tuto svatou noc Getseman chceme být bdělí, nechceme nechat Pána v tuto hodinu samotného. Tak můžeme lépe chápat tajemství Zeleného čtvrtku, které zahrnuje trojí svrchovaný dar – dar služebního kněžství, Eucharistie a nového přikázání lásky.

Velký pátek

Velký pátek, který připomíná události od Kristova odsouzení až po smrt ukřižováním, je dnem pokání, postu a modlitby, účasti na Pánově utrpení. Ve stanovenou hodinu znovu prožívá křesťanské společenství za pomoci Božího slova a liturgických gest dějiny lidské nevděčnosti vůči Božímu plánu, který se nicméně právě tak uskutečňuje, a znovu naslouchá dojemnému vyprávění o bolestném Pánově umučení. Obrací se pak na Otce s dlouhou „modlitbou věřících“, která zahrnuje všechny potřeby Církve a světa. Společenství se pak pokloní Kříži a požije Eucharistii ve způsobách proměněných ve mši Večeře Páně z předchozího dne. V komentáři k Velkému pátku svatý Jan Zlatoústý zjišťuje: „Dříve kříž znamenal pohrdání, ale dnes je to vznešená věc, dříve byl symbolem odsouzení, dnes je nadějí spásy. Stal se opravdu pramenem nekonečných dober. Vysvobodil nás z bludu, rozptýlil naše temnoty, smířil nás s Bohem, z Božích nepřátel nás učinil členy jeho rodiny, z cizinců své blízké: tento Kříž je zničením nepřátelství, zdrojem pokoje, schránou našeho pokladu“ (De cruce et latrone I, 1,4). Abychom znovu prožívali s větší účastí umučení Vykupitele, křesťanská tradice dala život mnoha projevům lidové zbožnosti, mezi nimiž jsou známá procesí na Velký pátek se sugestivními obřady, které se

Pokračování na str. 12

Cena lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Miluješ mě více než ostatní?

Po dramatických událostech, které se udály v Jeruzalémě, zve tě dnes evangelista do klidného prostředí galilejské krajiny. Až se rozední, napadne tě, že toto místo je ti povědomé, a nemýlíš se. Jsi opět zde, kde před třemi roky zázračný rybolov předznamenal zásadní změnu v životě Šimona a jeho druhů. Toto jitro je více než počátkem nového dne. Je to úsvit nové etapy dějin. Zatím to vypadá, jako by se situace opakovala. Na vodách jezera se *rybáři lidí*⁽¹⁾, kteří se na čas vrátili k původnímu řemeslu, opět celou noc marně namáhali. Lidský neúspěch však může být dobrou přípravou na přijetí nečekaných Božích darů.

I marná práce unaví a vysílí, a rybáři konstatují, že nemají nic k jídlu. Zatím ještě netuší, že je o ně postaráno. Na břehu je někdo, kdo na ně včas myslel jako na své děti. Stačí, když poslechnou jeho radu a hodí síť na *pravou stranu*. Pokud lovíš tam, kde nemáš, nesmíš se divit, že se setkáváš s nezdařem. Až bude loď u břehu, budeš překvapen množstvím i velikostí ulovených ryb. Ačkoliv je úlovek tak velký, *síť se neprotrhla*. Když jednáš bez výhrad tak, jak ti radí Pán, nemůžeš být zklamán.

Čisté srdce učedníka, který jediný šel věrně až ke kříži, vidí lépe než lidský zrak: *Pán je to!* Petrovo srdce, které teď *mnoho miluje, protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽²⁾, nutí apoštola, aby spěchal za Pánem i přes množství vod jako první.

A Ježíšovo Srdce, které bylo pro svou lásku probodeno, stará se na břehu o snídani pro své děti. Když vidíš, co všechno dokáže milující srdce, nediv se, že Pánu právě na této lásce tolik záleží.

U Caesareje Filipovy řekl Pán Šimonovi, že bude Skálou, na které vybuduje svou církev. Tato Skála však při prvním náporu žalostně selhala. Platí ještě Pánovo příslibení? O skutečné pevnosti a věrnosti rozhoduje láska. Všimni si, že Ježíš se k minulé zradě ani slovem nevrací. To, co ho zajímá, je nyní stav srdce: *Šimone, miluješ mě?* Vzpomeň si na Poslední večeři: Tehdy se Petr ohradil, jako by ho Pán dostatečně neznal a nevěděl, čeho je schopen: *Jak to, že nemohu jít za tebou hned? Svůj život za tebe položím!*⁽³⁾ Jak odpovídá poté, když poznal svou křehkost, takže se sám nad sebou *hořce rozplakal!*⁽⁴⁾ *Pane, ty víš, že tě miluji*. Ale Ježíš

svou otázku opakuje ještě dvakrát. Myslíš, že chce uvést horlivého apoštola do rozpaků? Chce znovu slyšet slova, která slyší nejraději: *Miluji tě!* Tvým vyznáním lásky se Pán nikdy nepřesytí. Spíše by tato slova omrzela tebe než tvého Pána. Pro něho jsou pokaždé nová a ta nejkrásnější, jaká mu můžeš říct. Zárukou té rozhodující pevnosti, jakou potřebuje Skála, není ani sebejisté ujišťování, ani ohánění mečem. Jedině opravdová láska upřímného srdce, která se pokorně opírá o lásku Ježíšova Srdce, může být základem, na kterém Pán bezpečně zbuduje svou církev. A jak vypadá moc, kterou Boží Syn svěřuje svému prvnímu nástupci? *Pas moje ovce a beránky*. I samotná služba pastýře je službou lásky, lásky ke stádu i k nejvyššímu Pastýři, jemuž celé stádo patří.

Petr, který se bál u ohně obyčejné *služky*, láskou proměněný prohlásí neohroženě před nejvyššími soudci, že *je třeba více poslouchat Boha než lidi*, a odejde odtud *s radostí, že směl vytrpět pro Ježíše příkoří*⁽⁵⁾. A teprve potom, až Petr-Skála splní své poslání a *upevní své bratry*⁽⁶⁾, bude moci následovat Pána až do krajnosti. Až oslaví svého Boha svědectvím svého slova i života, pak nakonec nejvíce ze všeho ho *oslaví svou smrtí*. Uč se dívat na smrt jako na vzácný dar, ve kterém se láskou všechnen zmar promění ve svůj opak a stane se Boží slávou.

I s tebou tento Beránek rád kdykoliv posnídá, třeba po marné a dlouhé, namáhavé noci. To nejkrásnější bude, když mu budeš moci popravdě odpovědět na jeho věčnou otázku: *Miluješ mě? Více než tito?* Ačkoliv ví všechno, chce to znovu a znovu slyšet z tvých úst a tvého srdce.

Posed' spolu s Ježíšem a jeho druhy u dohořívajícího ohně. Docela nenápadná skupina rybářů posnídala na břehu několik pečených ryb. Jak skromné a neokázalé jsou počátky velkého díla, jehož základy zde byly položeny! Čekal jsi něco slavnostnějšího? To nejvznešenější je skryto uvnitř, v pohledu z očí do očí, v upřímnosti a jistotě srdce, že *Ježíš ví všechno*. Kariéra v Božích službách má zcela jiné začátky, průběh i konec, než na jaké je svět zvyklý. Kariéra v Božích službách je následování Beránka, který byl *nejdříve zabit*, aby mu pak *miliony a stamiliony vzdávaly čest, slávu a chválu*. Protože jemu patří všechna *moc, bohatství, moudrost a síla*.

Zpívejte Hospodinu, jeho věrní, vzdávejte díky jeho svatému jménu.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 5,10; ⁽²⁾ srov. Lk 7,48; ⁽³⁾ Jan 13,37;

⁽⁴⁾ Mt 26,75; ⁽⁵⁾ srov. Sk 5,47; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,33;

⁽⁷⁾ resp. žalm 30

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 5,27b-32.40b-41

Velekněz začal apoštoly vyslyšet: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení - Zj 5,11-14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců – bylo jich na miliony a stamiliony – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Evangelium - Jan 21,1-19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytli. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Pokračování na str. 12

Mnozí křesťané při myšlence na světce jsou v zajetí představa, že jsou to lidé ustavičně modlitby a velkých skutků lásky. To je sice pravda, ale je to poněkud zúžený pohled. Svati jsou všechno toto, ale nejen to. Není třeba ani procházet celou hagiografií (dějiny světců), abychom to doložili. Všimněme si na příklad sv. Isidora. Byl mnoho let velice horlivým biskupem v Seville, ale byl to také člověk kultury s velkým vzděláním, ve své době jedinečným. Díky svým dílům těšil se po celý středověk velké autoritě v mnoha otázkách a studovalo ho mnoho teologických škol. Nazývali ho „předchůdcem středověku“. Sám byl zakladatelem jedné školy a měl velký vliv na kulturu a praktickou didaktiku v celé západní Evropě. Jeho spisy týkající se Španělska a invaze barbarů jsou pokládány dodnes za velice pozoruhodné. Ale mezi mnoha díly je jedno, které ho obzvláště proslavilo, a to jsou jeho *Etymologiae*, dílo napsané s velkou erudicí v oborech gramatiky, rétoriky, matematiky a medicíny i dějin, ale také si všímají ritů a teologie Církve. Dnes je toto dílo pokládáno za encyklopedii všeho vědění – první toho druhu vůbec.

Isidorovy spisy mají nejen velkou historickou hodnotu, ale poukazují také na autora, který se hluboce zajímal o obecnou kulturu i o duchovní otázky, který chtěl vzdělávat nejen klérus, ale i prosté věřící. Kladl velký důraz na studium Písma. Říkával: „Chce-li být někdo stále s Bohem, musí se často modlit, ale také často číst (Písmo).“

V ikonografii, která ho připomíná, a ta je nejčtetnější v Leónu, je představován jako biskup, který drží v ruce knihu nebo pero. Jeho symbolem je proto úl, který symbolizuje jeho neuvěřitelnou píli při shromažďování antického vědění.

Jiná zvláštnost: Blahoslavený Jan XXIII. byl inspirován ideálním vzorem biskupa, jaký před-

Svatý Isidor a první encyklopedie

V rámci Svatého týdne nebylo prostoru pro světce, kteří jinak v prvním týdnu měsíce dubna slaví svou památku. Patří mezi ně sv. Isidor, sevillský biskup a učitel Církve, který žil v letech 560–636.

stavoval právě svatý Isidor Sevillský. Ten napsal: „Ten, komu je dána autorita, aby vychovával a učil lid, pro jeho dobro by měl být svatý ve všech věcech a v ničem by se neměl provinít. (...) Každý biskup by měl tak vynikat svou pokorou, jako svou autoritou. Ať zachovává také onu lásku, která v důležitosti přesahuje všechny jiné dary a bez které všechny ctnosti nemají žádnou cenu.“ Nevylíčil tu Isidor mimořádně svůj vlastní portrét?

Náš bratříček Isidor

O jeho dětství a mládí nemáme mnoho zpráv. Jeho otec Severiano pocházel z Cartageny

ze vznešené rodiny španělsko-románské. Když došlo k invazi Vizigótů, rodina se z obav před devastací přemístila do Sevilly, kde se Isidor pravděpodobně narodil jako mladší bratr sourozenců Leandra (svatý), Fulgencia (svatý) a Florentiny (rovněž svatá). Když osiřel, ujal se jeho výchovy Leander. Je zajímavé, co napsal jako epilóg pro řeholi své sestry Florentiny:

„Nakonec tě prosím, má drahá sestro, abys na mě pamatovala v modlitbách a nezapomněla ani na svého mladšího bratra Isidora, aby naši rodiče, kteří ho svě-

řili do Boží ochrany a péče jeho žijících bratrů, mohli odpočívat klidně a bez starosti o jeho něžný věk. ... Tak jako já ho pokládám za svého skutečného syna a zcela se oddávám lásce k němu, tak ho miluj i ty a vroucně pros Ježíše za toho, o kterém víš, že ho naši rodiče tak něžně milovali.“

Navštěvoval pravděpodobně katedrál-ní školu v Seville, kterou založil jeho bratr Leander, po kterém pak nastoupil jako biskup v roce 601. Isidor vybudoval při škole také bohatou knihovnu. Byl nyní duševně zralým člověkem, který psal velice fundovaná díla a byl přítom vedlen především pastoračním úsilím.

Isidor byl nejen člověk kultury, ale také úspěšný pastýř duší. Byl tak uznávaný a ctěný, že k němu přicházeli jiní biskupové pro radu anebo žádali o intervenci v církevních i civilních otázkách nebo při organizování místních synod a koncilů.

Isidor si vysloužil místo v církevních dějinách také tím, že předsedal dvěma koncilům. První byl diecézní v Seville a druhý národní v Toledu v roce 633 (byl to IV. v pořadí). Oba koncily přispěly k rozšíření důležitých dekretů a v obou případech Isidor zazářil jako nositel nového myšlení. Jeho dílo bylo důležité především v Toledu. Krédo, které tam bylo proklamováno, se zakládalo na teologii Nejsvětější Trojice a Vtělení a bylo přijato jako formulace správné víry také dalšími koncily. Měl velkou zásluhu na tom, že byla na Západě přijata formulace *Filioque* (Duch Svátý vychází z Otce i Syna). Na tomto koncilu byla také dosažena mezi biskupy liturgická jednotata. To bylo velice důležité, protože liturgická různost přinášela

Sv. Isidor

Modlitba očišťuje, četba vzdělává

Modlitba tě očišťuje, četba (Písma svatého) tě vzdělává. Používejme jednu i druhou, pokud je možno, protože obě jsou dobré věci. Pokud není možné dělat obojí, je lepší se modlit než číst.

Kdo chce být vždy s Bohem, musí se ustavičně modlit a číst. Když se modlíme, mluvíme se samotným Bohem. Když naopak čteme, Bůh promlouvá k nám.

Všechn pokrok pochází z četby a meditace. Četbou se učíme tomu, co neznáme, meditací uchováváme v paměti to, co jsme se naučili.

Z četby Písma svatého máme dvoji užitek. Osvěcuje náš rozum a vede člověka k lásce k Bohu, když ho napřed odtrhne od marnosti světa.

Dvoji je také cíl, který si máme stanovit při četbě: především snažit se pochopit smysl četby, na druhém místě snažit se hlásat ho s co největší účinností. Ten, kdo čte,

snaží se především pochopit všechno to, co čte. Proto se snaž vyjádřit co nejpřesvědčivěji to, co ses naučil.

Dobry čtenář se nesnaží ani tak poznat všechno, co čte, jako spíše uvést to do praxe. Je menší škoda, když nepoznáme celou ideu, než když ji necháme neuskutečněnou. Tak jako čtením projevujeme svou touhu po poznání, tak potom po poznání máme cítit povinnost uvést do praxe dobré věci, které jsme poznali.

Nikdo nemůže proniknout k smyslu Písma svatého, jestliže ho nečte se soustavností, jak je psáno: *Miluj je, a pozvedne tě do výšky; až je obejmeš, ono se stane tvou slávou* (Př 4,8).

Čím jsme vytrvalejší v četbě Písma, tím bohatší je náš rozum, který je poznal; tak jako je tomu s půdou: čím více ji obděláváme, tím více rodí...

Z Knihy a myšlenky 3,8–10

s sebou i rozpory v učení. Každá diecéze si měla založit svou školu pro formaci kléru podle příkladu Sevilly.

Důležitým závěrem koncilu bylo, že žádný žid, kterých bylo ve Španělsku velmi mnoho, nesmí být nucen k přijetí křtu.

Cvičení dobré smrti

Za zmínku stojí jeho zvláštní strategie přípravy na smrt. O jeho odchodu na věčnost existuje totiž podrobný popis, který pokládají kritici za velice pozoruhodný a který nám ještě jednou ukazuje velikost jeho svatosti, pro kterou byl tolik ctěn.

K jeho úmrtí došlo v roce 636 a popisuje je jeden jáhen: „Když cítil, že se blíží jeho konec, nevím, odkud to věděl, rozevřel však svou náruč, vždy velkodušnou, nyní ještě do větší šíře a šest měsíců i déle denně rozdával své jmění chudým (...).“ Když se pak jeho žaludeční choroba zhoršila, povolal své biskupy, aby mu asistovali v poslední hodině. „Když ho přenášeli z jeho paláce do baziliky sv. Vincence, velké množství lidí, chudáků, kléru, řeholníků a všech obyvatel ho doprovázelo se silným nářkem a pláčem, jako by každý měl hrdlo z kovu a rozplýval se v slzách a nářku. V bazilice ho posadili doprostřed chóru vedle kazatelny, kde přijal svátost smíření. Pak požádal jednoho z biskupů, aby mu oblékl žinici, a druhého, aby ho posypal popelem, zvedl ruce a modlil se...“ Pak prosil biskupy i přítomné laiky o odpuštění a přijal Eucharistii. Zesnul 4. dubna 636.

Na sněmu v Toledu roku 653 byl prohlášen za učitele Církve, což byla tehdy největší pocta staré Církve.

Roku 1063 byly jeho ostatky přeneseny do Leónu, kde se stále nacházejí. Toto přemístění bylo prozřetelností, protože ho mohli snáze navštěvovat poutníci, kteří putovali do Santiaga de Compostella.

*Z Maria Ausiliatrice 4/2006
přeložil -lš-*

Výročí odchodu velkého papeže

Papež Benedikt XVI. slavil v pondělí za účasti desetitisíců věřících mši svatou ve výroční den úmrtí Jana Pavla II. Papež označil svého předchůdce za *otce a bezpečného vůdce ve víře, horlivého pastýře a odvážného proroka, neúnavného svědka a vášnivého služebníka Boží lásky*.

Tato památka připadla letos do období modlitby a usebranosti Svatého týdne.

Liturgie dnešního dne, pokračoval Benedikt XVI., nás zavádí do Betánie, kde podle Janova evangelia šest dní před Velikonocemi uspořádal Lazar a jeho sestry božskému Mistru večeři.

Večeře v Betánii tak byla *úvodem k Ježíšově smrti ve znamení pomazání, které Maria Mistrovi prokázala jako poctu a které by-*

lo předtuchou jeho pohřbu. Večeře však byla také ohlášením jeho zmrtychvstání skrze přítomnost Lazara, výmluvného svědka Kristovy moci nad smrtí.

Ve večeři v Betánii je ohlas plné náklonnosti a úcty, je zde smíšena radost i bolest: *slavnostní radost z návštěvy Ježíše a jeho učedníků, z Lazarova vzkříšení a z blížících se Velikonoc. Ale také trpké pomyšlení, že tyto Velikonoce mohou být poslední, jak nasvědčovaly obavy z komplotu Židů, kteří chtěli Ježíšovu smrt, a z výhrůžek Lazarovi, jehož likvidace byla v plánu.*

Mariino pomazání je znamením překypující lásky. Je příznačné, že právě Jidáš se nad tím pozastavil. *Logika lásky stojí v konfliktu s logikou prospěchu, komentoval papež.*

Podle slov Benedikta XVI. je pro křesťany gesto pomazání bohaté na významné duchovní podněty. Připomíná nám zá-

řící svědectví o lásce Jana Pavla II. ke Kristu, která byla bez výhrad a v ničem se nešetřila. „Vůně jeho lásky naplnila celý dům“ (Jan 12,3), tzn. Církev.

Plodnost tohoto svědectví závisí od Kříže, který v životě Jana Pavla II. *nebyl pouhým slo-*

Zemřel s modlitbou na rtech. On skutečně zesnul v Pánu.

Benedikt XVI. pokračoval: *Vůně víry, naděje a lásky tohoto papeže naplnila jeho dům, naplnila náměstí Svatého Petra, naplnila Církev a rozšířila se do celého světa.*

vem. Zvláště neúprosný postup jeho nemoci, která mu krok za krokem všechno odnímala, se stal jeho úplným sebeobětováním Kristu, živým svědectvím jeho utrpení, v naději, která je naplněna vírou ve vzkříšení.

Jeho pontifikát se uskutečnil ve znamení *marnotratnosti, velkodušného sebedarování, které nebralo vůbec žádný ohled na vlastní blaho. Základem toho byla jeho mystická láska ke Kristu. 2. dubna 2005 odpověděl ještě jednou s ochotným srdcem: Dejte mi odejít do domu Pánova.*

Jan Pavel II. se na toto poslední setkání s Ježíšem připravoval dlouhou dobu, jak o tom svědčí různé návrhy jeho závěti.

Boží služebník on skutečně byl, a tak ho nyní nazývá Církev, zatímco jeho proces blahořečení plyne pokračuje. Služebník Boží je titul, který se hodí právě pro něho. Pán ho povolal ke své službě na cestě kněžství a otevíral před ním stále širší horizonty, od jeho diecéze až k univerzální Církvi. Dimenze univerzality dosáhla největšího rozšíření v okamžiku jeho smrti, události, kterou prožíval celý svět s dosud nikdy nevídanou účastí.

Jsme si jisti, že milovaný Jan Pavel II. nepřestává doprovázet Církev na její cestě do Otceva domu.

*Podle Zenit
přeložil -lš-*

ZÁZRAČNĚ UZDRAVENÁ ŘEHOLNICE

Ve Francii bylo zveřejněno jméno řeholnice, která byla údajně uzdravena z Parkinsonovy nemoci na přímluvu Jana Pavla II. Jedná se o 45letou sestru Marii Simon-Pierre z kongregace Malé sestry katolických mateřství. Pracuje v porodní klinice Svaté Felicity v Paříži. Od 2. dubna 2005, dne úmrtí Jana Pavla II., se nemoc rapidně zhoršovala, sestra byla stále hůře pohyblivá a neschopná psát. 14. května, v den zahájení procesu blahořečení, se všechny sestry shromáždily a prosily o uzdravení na přímluvu Jana Pavla II. 2. června požádala nemocná sestra svou představenou, aby ji zprostila všech zaměstnání. Když měla napsat na papír jméno zesnulého papeže, byl její rukopis zcela nečitelný. Po večerní modlitbě šla do svého pokoje a jako by slyšela hlas: „Nyní vezmi pero a piš!“ K jejímu velkému překvapení bylo její písmo velice čitelné. V noci se probudila a byla překvapená, že vůbec spala, protože dříve pro velké bolesti nemohla spát. Její tělo jí vůbec nebolelo. Uposlechla vnitřní impuls a šla do kaple před svatostánek. Tam pocítila velký vnitřní mír. Všechny příznaky nemoci zmizely. Její lékař, který ji ošetřuje již čtyři roky, konstatoval úplné uzdravení. V pondělí po Květné neděli se účastnila v Římě mše svaté na závěr diecézního procesu Jana Pavla II.

Je Ježíš Mesiáš?

Izrael Zolli, který měl již jako malý chlapec hluboký vztah k židovské víře, vzpomíná jako 66letý na svoje šťastné dětství v polské obci Brody. *Moje maminka pocházela z rodiny s více než 200letou tradicí, ze které vzešli mnozí učení rabini. Podle ní i já jsem se měl stát bezpodmínečně rabínem. I sám Izrael to chtěl. Během druhého ročníku gymnázia trávil dvě odpoledne v týdnu u svého katolického přítele Stanislava. Vzpomíná na něho takto:*

Jejich byt měl v sobě něco, co mě přitahovalo. Když jsme spolu dělali domácí úkoly, pozvedl jsem někdy oči na prostý kříž, který visel na stěně, a dlouho jsem se na něj díval. Ten Ukřižovaný ve mně probouzel hluboký soucit. Cítil jsem, že byl stejně tak nevinný jako smutný. Možná, že to byl Boží služebník, jehož zpěvy jsme probírali v židovské škole. Nevěděl jsem to, ale o jednom jsem byl již tehdy přesvědčen: Byl dobrý. Ale proč ho pak přibíli na kříž?

Po maturitě studoval Zolli krátce ve Vídni. Ve Florencii byl promován na doktora filozofie a tam také absolvoval rabínské kolegium. Jako 30letý se stal vice-rabínem a od roku 1918 hlavním rabínem ve starém habsburském přístavním městě Terstu. Zároveň vyučoval na univerzitě v Padově srovnávací semitskou jazykovědu a hebrejštinu, kterou jako jazykový génius ovládal jako mateřský jazyk kromě němčiny, italštiny a polštiny.

Jako oblíbený profesor již tehdy při svých velmi zajímavých přednáškách, které navštěvovali i mnozí katoličtí seminaristé, používal jak Starý, tak i Nový zákon. Jeho biblické studie a všecek jeho zájem a meditace se soustřeďovaly k osobě Ježíše Krista.

Brzy se stal Ježíšovým upřímným obdivovatelem a Ježíšův hlas mu zněl z evangelia stále hlasitěji a zřetelněji. Když v roce 1938 vyšla jeho kniha *Nazaretský*, měl již židovský učenec jistotu: trpící Ježíš je ten Boží služebník, o kte-

Hlavní římský rabín

Jednou z výjimečných a šlechtných osobností a konvertitů 20. století je Izrael Eugenio Zolli (1881-1956). V dramatických letech druhé světové války předsedal jako hlavní rabín největší židovské církevní obci v diaspoře. Jeho vstup do katolické církve vyvolal velký rozruch a pozornost. Musel za to zaplatit vysokou cenu.

rém 800 let předtím psal prorok Izaiáš, je to Mesiáš, Boží Beránek, který přinesl Otcí sebe samého jako smírnou oběť.

Nový zákon vždy pomáhal Starému zákonu!

Izrael Zolli, jehož vědecká pověst se všude šířila, se v roce 1939 stal vrchním rabínem staré a vážené římské církevní obce Židů v diaspoře. Když v roce 1943 německá okupační armáda obsadila Věčné město, snažil se ihned zničit jmenné seznamy uchovávané v synagoze. V synagoze se mu však vysmáli a nevěřili jeho varováním a prozíravým radám. Odpovědní členové židovské obce se nedali přesvědčit, aby uzavřeli synagogu, ani neposlechli výzvy pro spolubratry ve víře, aby se rozptýlili. Následovalo strašné probuzení. Jen několik dnů nato vyzval velitel SS židovskou obec, aby mu do 24 hodin odevzdala 50 kg zlata. V opačném případě zajme 300 židů jako rukojmí. Protože do dalšího dne dokázali shromáždit jen 35 kg, vypravil se hlavní rabín poprvé ve svém životě jako stavební inženýr tajně do Vatikánu, kde apeloval na Pia XII.: *Ani v minulosti se nestalo, že by No-*

Řeholní sestry rozdávají jídlo židovským utečencům

vý zákon nepomohl Starému zákonu. Prosím, pomozte nám i nyní! Vatikán pomohl a ve 13 hodin si měl rabín vyzvednout chybějících 15 kg zlata. Nebylo to však už potřebné. Katolickým farnostem ve městě se podařilo obstarat pro své židovské bratry potřebné zlato. Zolli pomáhal ze svého úkrytu, jak jen mohl: Židům, které jsem mohl zastihnout, jsem radil, aby utekli z Říma nebo zaklepali na bránu některého kláštera. Na moji hlavu byla vypsána odměna 300 000 lir. Gestapo mě všude hledalo. Izrael Zolli strávil v ilegalitě se svou rodinou devět měsíců, poslední měsíce u svých křesťanských přátel. Jen tak unikl deportaci, při které bylo 1200 římských Židů odvečeno a přežilo jich jen 15.

Za to, že mohlo být zachráněno 4447 římských Židů, je třeba poděkovat okamžité iniciativě papeže Pia XII. Když to bylo naléhavé, zrušil klášterní klauzuru, a tak se mohli pronásledovaní Židé skrýt v 50 různých klášterech a institutech. Mnozí kněží a řeholní sestry riskovali přitom svůj život.

V roce 1986 to připomněl papež Jan Pavel II. při návštěvě římské synagogy: *Brány našich řeholních domů, našich kostelů, římského kněžského semináře, budova Svatého stolce a Vatikánské kurie byly v temných letech pronásledování dokořán otevřené, aby poskytly bezpečí a záchranu pronásledovaným římským Židům.*

V letní rezidenci v Castel Gandolfo našlo někdy přístřeší až 8000 utečenců. Zolli si v roce 1945 napsal zpětně do svého deníku: *Židovství dluží Piu XII. velký dík. O jeho mnohoznačné pomoci by bylo možno napsat celé*

Izrael Zolli

svazky. Žádný hrdina v dějinách nevedl obranu proti zlu tak statečně a zároveň s takovou silou jako Pius XII., a to ve jménu křesťanské lásky k bližnímu. Mimořádné dílo církve v Římě je jen příkladem nesmírné pomoci, kterou vykonal Pius XII. a katolíci na celém světě v duchu nesrovnatelné lidskosti a křesťanské lásky.

Byl to velký svátek smíření

V červnu 1944 osvobodili spojenci Řím. To umožnilo židovské obci oslavit na podzim svůj veliký svátek. O tom Zolli píše:

Ve svém srdci jsem byl katolíkem již před vypuknutím války a v roce 1942 jsem slibil Bohu, že se stanu křesťanem, když válku přežiji. Nikdo mě nenutil ke konverzi, ta se ve mně celé roky pomalu připravovala. Ale tak jako se uzdravený neléčí sám, ale je uzdraven, tak je tomu i s konvertitou. Nikoliv on sám si vybírá okamžik obrácení, ale konvertuje, když v poslušnosti odpoví na Boží volání.

U mne to bylo při slavnosti Jom kippur na židovský svátek smíření v říjnu 1944. Den se chýlil ke konci a já jsem se cítil uprostřed množství lidí osamoceny. Večer jsem slavil poslední bohoslužbu v synagoze. Ale měl jsem pocit, že jsem od tohoto rituálu tak velice vzdálený, a tak jsem pověřil jiné, aby přednášeli modlitby a zpívali písně. Necítil jsem v sobě ani radost, ani bolest, byl jsem jako vyprázdněný, bez myšlenek a pocitů. Před mým duchovním zrakem se náhle otevřela velká rovina a uprostřed ní na trávě stál Ježíš Kristus. Byl zahalený do

bílého pláště, nad jeho hlavou byla modrá obloha. Pociťl jsem v sobě hluboký vnitřní pokoj. Potom jsem slyšel ve svém srdci jasně tato slova: „Ty jsi zde naposled! Od nynějška budeš následovat mne!“

Slova jsem přijal do svého nitra s největší duševní pohodou a bez výjimečného citového pohnutí a moje srdce ihned odpovědělo: „Staň se tak, tak bude, tak to musí být!“ V tom okamžiku zazněl v synagoze šofar, svatá trouba, a její hlas ukončil největší židovský svátek.

Nikdo si ničeho nevšiml. Všichni se rozloučili a rozešli se každý svou cestou. Zůstal tam jen hlavní rabín, ponořený do svých myšlenek. Nestal se kvůli přísnému postu obětí halucinace?

Přibližně o hodinu později jsme byli – moje manželka, dcera a já – doma a večeřeli jsme, protože půst skončil. Vzápětí nato jsem šel do své pracovny, abych si ještě přečetl několik dopisů a časopisy. Když jsem se unavil, šel jsem do ložnice. Moje žena najednou řekla: „Když jsi stál před schránkou s Tórou, měla jsem dojem, že vidím bílou postavu Ježíše Krista, který ti vložil ruce na hlavu, jako by ti žehnal.“ Byl jsem překvapený, ale snažil jsem se zůstat klidný. Dělal jsem, jako bych to nepochopil. Ona však opakovala slovo za slovem všechno, co právě řekla. Přesně v tom okamžiku jsme slyšeli volat naši mladší 20letou dceru Myriam: „Tati!“ Šel jsem k ní do pokoje a zeptal jsem se: „Co se děje?“ Odpověděla: „Víš, tati, dnes v noci se mi zdálo o Ježíšovi. Byl velký a oblečen do bílého.“ Popřál jsem jí dobrou noc a přemýšlel o těchto neobyčejných událostech, které se mě vnitřně dotkly a nechaly ve mně dozrát rozhodnutí s definitivní platností.

Za několik dní jsem skutečně odstoupil ze svého místa v židovské obci a zašel jsem k jednomu zcela neznámému knězi a dal se vyučovat v katolickém náboženství. Uplynulo několik týdnů. 13. února 1945 jsem byl přijat do katolické církve.

Příchod milovaného hosta

Byl to Luigi kardinál Traglia, kdo pokřtil 65letého konvertitu v chrámě Santa Maria degli Angeli a dal mu jméno Eugenio. Spolu s ním přijala křest i jeho žena Emma a dala si jméno Maria. Jejich dcera následovala příklad rodičů až po roce přemýšlení. Eugenio Zolli řekl po křtu šťastně: *Už dlouhé roky jsem věřil, že Ježíš je Mesiáš. Ale tento zážitek byl jako příchod milovaného hosta do mé duše.*

14. února přijal manželský pár poprvé svatě přijímání z rukou jezuitského kněze Dezzy, rektora Gregoriánské univerzity, a o několik dnů později jim udělil svátost bířmování Mons. Fogar. Byl biskupem v Terstu, kde před lety Zolli zastával svůj úřad. Pokřtěnému konvertitovi zůstala v duši bezmezná a hluboká láska k vlastnímu národu. Pro Židy naopak byla jeho konverze neslýchaným skandálem!

Sotva se rozšířila zpráva o katolickém křtu bývalého rabína, ze všech stran se začala šířit nevráživost a nejhorší pomluvy. Římská synagoga nařídila několika denní demonstrativní půst pokání za odpadlíka a držela za něho smutek jako za zemřelého. Nakonec byl jako heretik provázený nadávkami hanebně zavržen. Od té doby byl pro své židovské bratry jako mrtvý a mlčeli o něm. Zavržený Zolli se k této nevráživosti stavěl s odzbrojující dobrotou. Několikrát ujišťoval: *Odpouštím všem! Po svatém křtu nejsem schopen nikoho nenávidět. Odpouštím všem, jak mě to naučil Ježíš!*

Chudobný učedník svatého Františka

Eugenio Zolli si byl jist: *Co se týká materiálního života, židé, kteří konvertují, ztratí stejně mnoho jako v období svatého Pavla, ne-li všechno. Ale vyhrají mnoho, ne-li všechno, co se týká života v milosti. K tomuto kroku mě nepřivedly žádné sobecké zájmy, protože když jsme s mojí manžel-*

kou přestoupili do katolické církve, ztratili jsme všechno, co jsme na tomto světě vlastnili, a doslova jsme se ocitli na ulici. Ted' se musím ohlížet za prací. Ale Bůh nám pomůže.

Bývalý rabín byl skutečně bez práce a ve velké finanční tísní. Tak např. rodina Zolli si nemohla dovolit večeři právě v den svého křtu a kardinál Traglia jim daroval 50 lir. Ale konvertita Zolli přijal tuto situaci s obdivuhodnou vyrovnaností a důvěrou: *Ted' jsem chudobný a budu žít v chudobě. Důvěřuji Boží Prozřetelnosti!* A Bůh se o něho postaral a posloužil si při tom P. Dezzou. Ten hned na začátku zprostředkoval zchudlé rodině nouzové bydlení na Gregoriánské univerzitě a potom se postaral o malý skromný byt.

Rok po svém vnitřním zážitku v synagoze vstoupil Zolli do Třetího řádu sv. Františka a každé ráno se věrně v univerzitní kapli účastnil mše svaté, kterou sloužil P. Dezza. Po ní dlouho setrval v tichém díkůčinění. Jednou se svému drahému jezuitskému příteli přiznal: *V kapli se cítím tak dobře, že bych nejraději ani nevycházel.*

Doma četl Eugenio Zolli Písmo svaté v hebrejštině a řečtině a dlouhé hodiny trávil rozjímáním. Často říkal:

Tentýž světelný paprsek, který proudí z mocného slova proroka Ámose, se stává ještě mocnějším v úžasných slovech Izaiáše, aby vyústil do nekonečného světla evangelia. Já jsem se nezřekl židovství, vždyť židovství je zaslíbením a křes-

ťanství završením židovství. Církev spočívá na jedné skále: na Petrovi. On odolává všem útokům. Mám plnou důvěru v sílu Ježíše Krista. Stavební dílo, které on vystavěl, se nezhroutí.

Na doporučení Svatého otce byl Eugenio Zolli jmenován profesorem na Papežském biblickém institutu, kde přednášel až do konce svého života a měl tak zabezpečen skromný příjem.

Umírám v hodinu mého Pána

V lednu 1956 ve věku 75 let Zolli onemocněl zápallem plic a už se nezotavil. I jeho manželka Marie byla stará a nemocná. Myriam se starala o svého otce a přátelé často přicházeli se s ním pomodlit. Vnitřní sjednocení s Bohem se stalo pro tohoto moudrého a hluboce věřícího muže největším majetkem a mělo vyzařovat až do smrti. Týden před smrtí se svěřil zdravotní sestře: *Zemřu v první pátek v měsíci ve tři hodiny odpoledne jako náš Pán Ježíš Kristus.*

A tak se to přesně stalo: Na první pátek 2. března – byl to současně výroční den volby papeže Pia XII. – přijal Zolli ráno ještě svatě přijímání a řekl: *Doufám, že Pán mi odpustí mé hříchy. Důvěřuji mu i ve všem ostatním.*

Zemřel přesně v 15 hodin. Ve svých pamětech na konci svého života napsal: *Můžeme se svěřit jen Božímu milosrdenství, Kristovu soucitu. Můžeme se spolehnout jen na přímlovu té, jejíž srdce bylo probodeno kopím, které probodlo i bok jejího Syna.*

Na sklonku života řekl Zolli slova, která platí pro nás všechny: *Vy, kteří jste se narodili v katolické církvi, ani si neuvědomujete své štěstí, že jste Kristovu milost přijímali již od dětství. Avšak ten, kdo jako já dospěl na práh víry po dlouhé, dlouholeté práci, dokáže ocenit velikost víry a to, že je křesťanem, má všechnu radost, jaká jen existuje.*

Pramen: Eugenio Zolli, *Der Rabbi von Rom*, Pattloch 2005.

Z Vítězstvo Srdca 1/2007
přeložil-lš

Kdo se vážně zamyslí nad svým životem, většinou dojde k závěru: „Málo jsem miloval. To se musí změnit!“

V próze „Matrjonin dvůr“ vypráví ruský básník Alexander Solženicyn o jedné staré ruské selské služce, která celý život pracovala v zemědělství bez nároku na jakoukoliv odměnu, a přitom přes chudobu a každodenní plahočení byla stále veselá, a to až do konce svého života. Nikdo ji nikdy neslyšel, že by si na něco stěžovala, že má málo, nikdy netoužila po žádných věcech, ostatně ani by jich nemohla dosáhnout. Naopak, vždy byla ochotná pomáhat a byla spokojena s tím, co měla. Po její smrti lidé říkali: „My všichni jsme žili vedle ní, ale nepochopili jsme, že ona je ta spravedlivá, bez které by vesnice, jak se praví v Bibli, nemohla existovat, ani žádné město, ani celá země. Je to otrěsné, že jsme málo milovali!“

„Je to otrěsné, že jsme tak málo milovali!“ – Opravdu, nedostatek lásky je největší neštěstí pro svět, je to největší neštěstí pro každého jednotlivce. Jak často jsem ve své pastorační praxi zažil, že lidé v závěru svého života se při tomto konstatování takřka zhroutili: „Málo jsem miloval, své děti, lidi kolem sebe, odtud všechna mizerie v mé rodině... Já už to nevydržím!“

A přitom – kolik je takových lidí. A jejich počet stále roste. Pokud jde o tuto lidskou a společenskou skutečnost, můžeme mluvit přímo o masovém fenoménu. A to všechno je důsledek toho, že jsme se v naší západní průmyslové a blahobytné společnosti posledních 50 let téměř zcela ztratili v materiálních statcích, v jejich slibech nekonečného pokroku, věčného mládí, krásy, zdraví, hmotné zajištěnosti...

„Toto všechno ti dám, jestliže...“ čteme u Matouše 4,9! Všichni jsme více méně na tento příslib naletěli. Pokoj srdce, nejvyšší dobro a dar nebes, kte-

„Málo jsem miloval!“

rý chudou ruskou služku učinil tak bohatou a krásnou, nám daleko unikl! Potvrdilo se, co říká sv. František Saleský lidem o Božím pokoji: „Evangelium a Církev jsou jen pokoj, dobro a klid. Mimo poslušnost evangeliu a Církvi je jen válka a rozruch.“

Pokrok, pokrok – ale kam? Pro mnohé byla honba za pokrokem útekem od tichých zehnaní a ctností prostého života: stále méně rodin, méně společenství, méně srdečnosti, méně bliženské lásky, stále méně duše, méně tvořivosti, méně sebeúcty, méně víry, naděje a lásky, méně „Abba, milý Otče!“

Tak člověk nemůže žít! S ustavičným nepokojným pachtěním za větším množstvím peněz, požitku, volného času, za větší mzdou, větším domem, větším polem..., s tím člověk nemůže žít. „Bůh stvořil svět, aby byl láska.“ (Benedikt XVI.) Jestliže se člověk včas ve svém životě nerozhodne pro lásku, pro

život v lásce s Ježíšem, pro lásku, která se zřiká, která odpouští, která se umí rozdělit, stáhnout zpět, někdy i přinést velké oběti, když se to člověk brzy ve svém životě nenaučí, blíží se nenápadně k velkým životním zklamáním, která mohou končit v temné tragédii.

Protože najednou zjistí, že mu slunce tohoto života navždy zapadá a žádné nové nechce vzít. Že jeho dny jsou stále temnější, stále osamělejší a že se mu nehlásí žádný příslib ani naděje většího světla a zaslíbení. Jeho život se stává nocí a stále více nocí (Nietzsche).

A do této osamělosti zaznívá jako zvuk těžkých zvonů: Človče, ty máš vyšší povolání a určení, než sloužit jen prostým biologickým cílům. Jsi koncipován jako něco nekonečně většího, než abys byl několik desetiletí ozubeným kolečkem v mechanismu bezcitného hospodářství. Jsi povolán k lásce, k věčné lás-

ce, a teprve až se naučíš vplout do jejích pohybů, najdeš pravý smysl svého života.

A zde na tomto bodě, na této křižovatce, přesně na místě zklamání stojí milosrdný Ježíš se svým slitovným pozváním: „Obrať se, zde začíná pro tebe nebeské království!“ (srov. Mt 3,2) Zkušenost to tisíckrát potvrzuje: Zde může být pro mnoho lidí záračný, milostiplný začátek pro celý další život! „Hranice člověka je vstupní brána Boží.“ (Gertruda de la Fort)

Ano, toto zklamání musí člověk určitým způsobem prožít, protože nás zbavuje životního klamu a otevírá nás pro pravou skutečnost. Bez tohoto rozčarování neexistuje pro mnoho lidí možnost návratu do života. Bez tohoto životního zklamání nemůže vstoupit milost do našeho vězení ješitnosti, pýchy, smyslnosti, povýšenosti, sebestřednosti, chamtivosti a mamonářství. Tato milost hledá člověka po celý jeho život. François Mauriac to krásně vyjádřil slovy: „To je tajemství milosti: nikdy není pozdě!“

Ve jménu Ježíše Krista nemohu tyto lidi, kteří prožili životní zklamání (s dětmi, s partnerem, v povolání atd.) nikdy dosti vyzývat a povzbuzovat: Chopte se této milosti, i když vám je 60, 70, 80, nebo dokonce 90 či 100 let! Chopte se této obdivuhodné milosti, která ve vašem životě všechno činí novým a otevírá vám nebe na zemi!

Dejte stranou každý pocit zoufalství! Hledejte lidi, kteří vám mohou pomáhat najít ve vašem životě milosrdnou Boží lásku a prožít ji. Čtěte dobré knihy, které povzbuzují a posilují vaši víru. Nedávejte tolik prostoru a času televizi ve svém životě jako dosud. Začněte se modlit, najdete tak bránu nebes, jak říká církevní Otcové, vstoupíte do prostoru lásky a pokoje a prožijete zářky ve svém životě.

Nic není pro vás důležitějšího než modlitba! Kdo se modlí, je zachráněn. Kdo se modlí, pro-

SRÍ LANKA – KRVAVÉ SLZY

Na severu Srí Lanky prolévá třetí socha Panny Marie krvavé slzy. Je to v oblasti, která trpí bratrovražednými boji mezi povstalci a armádou. Socha byla mezitím přemístěna do kláštera u katedrály. Od té doby k ní ustavičně proudí zástupy lidí. Již v únoru plakala jedna socha Panny Marie Lurdské a brzy nato jiná socha v Chavakacheri. Jeden kněz komentoval tento fenomén takto: „Myslím, že zde každá matka v srdci krvácí, protože vidí hrůzy. Kdo má srdce – a Panna Maria má zřejmě velice velké srdce – musí plakat nad tím, co se v Srí Lance děje.“

živá Boží lásku a blízkost a sám začne milovat lidi, děti, zvířata, církev, svět. Starosti přestanou mít svou utlačující moc. A jestliže děti a vnuci nejdou po dobrých a krásných cestách, pak je svěřte ve své modlitbě Boží lásce a milosrdenství a můžete opět klidně spát. Nebudete mít starosti o budoucnost, protože budete bezpeční v Boží lásce.

Milujte modlitbu z celého srdce! „Modlitbou zažijete ten největší ze všech zázraků, nebe na zemi... Jedna prostá modlitbička k Ježíši mi pomohla více než všechny meditace.“ Tak to dosvědčil Ind a Kristus svědek Sundar Singh. Kdo se uchýlí k modlitbě, uchýlí se ke Kristu, a kdo najde Krista, najde pokoj. A Kristus jeho ztroskotaný život znovu obnoví, jeho hromadu střeptů promění v diamanty a perly, jeho životní katastrofu a velikonoční slavnost.

V nebi bude větší radost nad jedním zklamaným, možná starým člověkem, který se vrátil k modlitbě, než nad 99 mnichy či řeholnicemi, kteří se modlí již celou věčnost. Že to, co zde píšu, je skutečně pravda, můžete se přesvědčit u experta ve věcech lásky a milosrdenství, u svaté Faustyny. Ta píše ve svém Deníčku:

„Když Ježíš vidí v duši jiskru dobré vůle, spěchá, aby se jí odevzdal, a nic ho nemůže zadržet, ani chyby, ani hříchy, vůbec nic. Ježíš spěchá, aby takové duši pomohl, a jestliže duše věrně spolupracuje s milostí, podaří se jí v krátkém čase dosáhnout nejvyšší svatosti, jaké zde na zemi tvor může dosáhnout. Bůh je velice marnotratný a nikomu neodpírá svou milost. Dává více, než o kolik prosíme.“

Ježíš Faustyně řekl: „Shromáždí všechny hříšníky světa a ponoř je do propasti mého milosrdenství. Chci se jim zcela odevzdat, dychtím po duších. Žádná duše nesmí mít strach se ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly rudé jako šarlat.“

Z Vision 2000 - 2/2007
přeložil -lš- (kráceno)

Malak Ghorbany je žena ve věku 35 let. Žila ve vesnici Naghde na severu Íránu a je matkou dvou dětí, sedmiletého děvčete a tříletého chlapce. Ale již rok je ve vězení. Jejím údajným zločinem je nevěra. Její trest: smrt ukamenováním. Tak zní rozsudek městského soudu v Urmii z června minulého roku.

Jak uvádí Mohamed Mostafaei, její obhájce, byl u ní na návštěvě jeden její známý, když se náhle vrátil domů manžel s bratrem. Známý se dal před nimi na útěk. Dostihli ho a zabili dvaceti ranami nožem. Pak se vrhli oba na ženu. Když se v nemocnici probírala z kómatu, byla zatčena pro nevěru.

Protože jejímu muži a bratru hrozil trest smrti za vraždu, aby je od tohoto trestu uchránila, přiznala negramotná Malak nevěru, aniž tušila, co to pro ni znamená. Manžel a bratr byli odsouzeni jen k šesti letům vězení, ona sama však k trestu smrti ukamenováním.

Co je třeba od tohoto trestu očekávat, ukazují videozáznamy, které byly propašovány z Íránu, aby proti takovému druhu trestu protestovaly.

Oběť je do půl těla zahrabána.

Na velkém prostranství se shromáždí stovky lidí, téměř výlučně muži. Do tlampače je ještě jednou přečteno obvinění a rozsudek. Oběti svážou ruce a zabalí ji do bílého plátna, které je svázáno nad hlavou. Pak ji postaví do vykopané jámy, která jí sahá až k hrudi, u mužů ke kyčlím, a jáma se pak opět zasype. Půdu kolem těla odsouzence přítomní udusají, jako když se zasadí strom nebo nějaký sloup.

Policisté odsouvají diváky stranou. Na dané znamení vytvoří lidé kruh o poloměru asi deseti metrů. Někteří z nich be-

Smrt ukamenováním

Malak Ghorbany je jen jednou z těch, kterým hrozí archaický hrůzný způsob poprav

rou do rukou kameny, které podle iránského trestního práva „nesmějí být tak velké, aby zabily odsouzence jedním nebo

dvěma zásahy, ale zase ne tak malé, aby nemohly být označena za kameny“.

Vzduch se naplní nervózním a agresivním křikem zdivočelé hordy a bolestnými výkřiky obětí. Házejí po ní kameny tak dlouho, až se bílé plátno zbarví krví a oběť se zhroutí. Je nepředstavitelné, že by zde někdo mohl říct: „Kdo z vás je bez viny, ať první hodí kamenem“ a že by přítomní jeden po druhém odešli. To by byl hotový zázrak.

Formální kritéria islámského práva šaría jsou vysoká. Kamenován může být jen ten, kdo se dopustil sexuálního zneužití dítěte nebo smilstva (arabsky zina). Tím se rozumí „skutky, které jsou neslučitelné s čistotou“. To se vztahuje i na oběti znásilnění.

Různé výklady šaría

Mina Ahadi, která žije v exilu v Kolíně n. R. a koordinuje mezinárodní výbor proti kamenování, uvádí, že 90 % obětí tohoto trestu tvoří ženy. Často stačí jen pomluva vlastním manželem. Ale kamenován může být také ten, kdo někoho falešně obviní z nevěry.

Formálně musí být čin potvrzen mužskými bezprostředními svědky. Mnoho soudů to

však nedodržuje. Islámské právo má také v různých zemích různé výklady. Spolehlivé statistiky neexistují. Počty, které ve svých ročních zprávách uvádí Amnesty International (v Íránu v roce 1990 bylo 40 případů), je třeba nejméně ztrojnásobit, odhaduje ztrouhání Ahadi.

V Teheránu se již ozývají uvážlivější hlasy. Mluvčí ministerstva Hossein Sadequi řekl v březnu 2000 novinářům: „Kamenování asi není v zájmu naší země. ...Měli bychom omezit jednání, která kazí naši reputaci.“ Podobně mluvila delegace Íránu u EU v roce 2004. Ale od doby, kdy nastoupil prezident Ahmadínežád, počet kamenování opět stoupá.

Malak Ghorbany čeká na rozhodnutí odvolacího soudu, který začal 28. prosince 2006. Na podzim vytkl vrchní soud první instanci závažné chyby. Ale kamenování ještě dlouho nebude zrušeno.

Der Sonntag 12/2007
přeložil -lš-

ZLYNČOVANÁ UČITELKA

V západoafrické Nigérii v hlavním městě Gombe zlynčovali žáci křesťanskou učitelku. Když zjistila, že jeden žák při testu opisuje z knih, odebrala mu je a hodila je mimo učebnu na zem. Nevšimla si, že mezi knihami je také Korán. Žáci vytáhli učitelku před budovu a ubili ji k smrti. Ředitel nebyl schopen ji ubránit a sám utřil rány. Pak žáci zapálili její auto, třídu, knihovnu a zdravotní trakt. Policie zatkla dvanáct podezřelých pachatelů. Všechny školy ve městě byly dočasně uzavřeny.

Svatý František se narodil 27. března 1416 v Paole (v jižní Itálii na území Kalábrie u Tyrhénského moře), ve čtvrti zvané Terravecchi. Právě v tomto březnovém ránu zde zastavil čas zcela mimořádný jev. Z domu manželů Jakuba D'Alessia a jeho ženy Vienny z Fuscalda, kterých si ve městě lidé hodně vážili pro jejich vzorný křesťanský život, vycházela líbezná melodie a záhadné světlo. Nebyl to požár, protože nebyla cítit spálenina. A pak, ani ohnivé jazyky nic nepohltily, ani domy v blízkosti. To se narodil František. Tato záhadná znamení při jeho narození mají své vysvětlení. František byl předurčen, aby byl ohněm a světlem ve světě. Rodiče mu dali jméno po sv. Františku z Assisi, jelikož bylo jejich manželství 15 let bezdětné, a tak prosili Boha právě na přímělu sv. Františka z Assisi s příslibem, že své děťátko, ať to bude chlapec nebo děvče, po tomto světci pojmenují.

První krůčky na cestě Boží

Jako dvanáctiletý chlapec pro svoji velikou lásku k Bohu strávil jeden rok v klášteře San Marco Argentano po boku otce Antonia. Po návratu domů říkali jeho příbuzní: „Odjel dobrý a vrátil se svatý.“

Pouť

Na přání svého syna se rodiče spolu s Františkem vydali na dlouhou pouť, jejímž cílem byla návštěva Říma, Assisi, Loreta a Monte Cassina. Cestovali i přes velká nebezpečí, mnohdy i smrtelná, jako byly např. epidemie, místní války atd. Místa, která navštívili, byla největší centra klášterního života. Po cestě zůstal František ohromen krásou přírody, která všude vypovídala o svém Stvořiteli. Po návratu z pouti zůstal venku za branami města v jedné jeskyni. Přál si zůstat sám, aby mohl žít v pokoře a chudobě. Po tomto

Světec zázraků a lásky - sv. František z Paoly

500 let od jeho úmrtí (1507-2007)

činu Františka se rodiče ještě více obrátili k Bohu a upnuli se na své druhorozené dítě - dceru Brigitu.

V ústraní

František se v ústraní stal otcem sobě samému a své společnosti. V té době panoval zma-

Oltářní obraz kostela sv. Františka z Paoly, Albrechtice v Jizerských horách

tek ve všech vrstvách společnosti. V morálce lidí i v politice to vše mělo za následek dezorientované smýšlení věřících. V těchto místech Itálie hodně sílil protestantismus M. Luthera a jeho následovníků, což velice narušilo strukturu církve. V této společnosti byl František jako nej-

krásnější květ. Aby odolal zlu, trestal své tělo projevy kajcnosti a vroucně se modlil. Takto žil v samotě pět let. Jeho přísný život se zalíbil několika mužům, kteří ho už delší dobu sledovali. František je přijal a dal jim pravidla, aby žili v čistotě, chudobě, poslušnosti, kajcnosti a dodržovali po celý život púst. Zrodilo se tak početné jádro „Chudých kajcníků“. Přicházeli však další následovníci a komunita se rozrůstala. Postupně tak vzešel řád „Nejmenších bratří sv. Františka z Paoly“. V té době mu bylo 19 let. Byl vybudován větší klášter a nový kostel podle vzoru sv. Františka z Assisi, jemuž byl i zasvěcen. Při stavbě František učinil dva z mnoha zázraků.

Dělníci na stavbě kláštera si stěžovali, že nemají přístup k pitné vodě. Světec vrátil kázeň na pracoviště tak, že svou holí, o níž se opíral, udeřil na skálu, odkud vytryskl pramen vody, která ze skály teče dodnes.

Někteří dělníci, kteří měli za úkol nosit kameny a vodu z blízké bystřiny, uviděli, jak se z lohu utrhly velké balvany a valily se přímo na ně. Světec rychle zareagoval a vykřikl: „Zastavte se pro lásku Boží!“ Bloky kame-

nů zůstaly bez hnutí stát a dnes jsou známy pod názvem „Kameny zázraků“.

František získal během let pověst divotvůrce. Brzy se stavěly další kláštery. Zvěst o jeho zářivé působnosti pronikla do všech zemí.

Sbohem Kalábrie

Roku 1482 si dal Františka zavolat prostřednictvím papeže Sixta IV. francouzský král Ludvík XI. ke svému lůžku do Plesies u Tours. Byl to král despotický a krutý. Při záchvatu epilepsie ztratil řeč a paměť. František Ludvíka XI. sice neuzdravil z tělesného utrpení, ale ulevil panovníkovi ve špatném svědomí a připravil ho na pokojnou smrt. V přítomnosti Františka, smířen s Bohem, umírá francouzský král ve věku 71 let dne 30. 8. 1483. Ještě před smrtí žádal světce, aby byl na blízku svými radami a modlitbou jeho nástupci, synovi Karlovi. Tak se tedy František stal věrným rádčím králi Karlovi pro příštích 24 let. Král mu dal vystavět klášter v Plesies-les-Tours, z něhož se šířila pověst o velkém mnichu do Německa i Španělska, kde byly zbudovány další kláštery pro Františkův řád.

Světcova smrt ve Francii

Zakladatel a generální představitel řádu Nejmenších bratří, mnich František z Paoly, zemřel na Velký pátek 2. dubna 1507.

Kostel sv. Františka z Paoly, Albrechtice v Jizerských horách

Zanechal po sobě řád, který už působil ve čtyřech zemích a obýval 33 klášterů.

Pohřeb

Jeho pohřeb byl nepřetržitý zástup lidí, který se ubíral ke kostelu v Montils, kde bylo vystaveno Františkovo tělo. Byl pohřben na Velikonoční pondělí.

Po 55 letech bylo světcovo tělo zachovalé, avšak v roce 1562 vtrhli do města Tours hugenoti a vydrancovali ho. Františkovo tělo spálili, ale ještě předtím se několika křesťanům podařilo zachránit pár ostatků.

Papež Lev X. v roce 1513 prohlásil Františka blahoslaveným a liturgický svátek ustanovil na 2. dubna. Jelikož tento den spadá ještě do postní doby, oslava se překládá do velikonoční doby. Svatořečen byl v roce 1519 též papežem Lvem X.

František se stal patronem námořníků, rybářů a všech lidí na moři. V Itálii se zároveň stal patronem celé Kalábrie.

U nás v Čechách tento řád Nejmenších bratří působí v klášteře ve Vranově u Brna.

A kostel zasvěcený svatému Františku z Paoly je v Albrechticích v Jizerských horách, jediný v Čechách.

Zde v Albrechticích bude poutní mše svatá k oslavě 500. výročí sv. Františka z Paoly v neděli 6. května 2007 v 11.00 hodin.

Rodina Demartini

Je třeba změnit český potratový zákon!

Pochod pro život 2007 připomněl smutné 50. výročí uzákonění potratů v ČR

Na 1500 účastníků přišlo 24. března vyjádřit svůj nesouhlas s platnou legislativou upravující podmínky tzv. umělých přerušení těhotenství v naší zemi. U příležitosti Dne úcty k počatému životu, vyhlášeného Českou biskupskou konferencí v souvislosti se Slavností Zvěstování Páně, prošel centrem hlavního města pokojný průvod lidí všech generací.

Letošní Pochod pro život, v pořadí již sedmý, organizovaný Hnutím Pro život ČR, měl své zvláštní poselství. Je tomu již 50 let, co v naší zemi platí zákon povolující zabití nenarozených dětí. Zákon, který v r. 1957 převzala ČSSR z titulu sovětského satelitu, prošel v r. 1986 tzv. liberalizací (nejznámějším důsledkem tohoto kroku je zrušení tzv. potratových komisí), má na svědomí za dobu své existence přes tři miliony zabíjených počatých dětí. V době po r. 1986, kdy zákon č. 66/86 Sb. vešel v platnost, platilo, že na 100 narozených dětí připadlo 96 uměle potracených. Dnes je tento poměr díky Bohu podstatně příznivější, ovšem v korelaci s demografickými faktory (nižší porodnost atd.) také není výhodou. Podle současné statistiky umírá kvůli platnému potratovému zákonu v ČR dnes 70 dětí denně. Vzhledem k tomu, že v ČR je nyní přibližně 100 porodnic, můžeme se domnívat, že se na řadě míst dějí potraty takřka každý den. Bilance jednoho dne je evidentně nepříznivá. A její příčina je jednoznačná: platný zákon o umělém ukončení těhotenství.

Nebýt zákona tak snadno otvírajícího cestu k potratu, jak je tomu v naší zemi, měly by především ženy mnohem více opory, dostaly by tu míru úcty, která jim jako matkám spravedlivě náleží, a našly by u otců svých dětí dostatečně odpovědný postoj a opravdu mužné zastání.

I toto poselství chtěl lidem v naší zemi Pochod pro život 2007 zprostředkovat. Na dostatečně silném apelu se spolupodílely významné osobnosti z řad politického, společenského a kulturního života, které vystoupily v programu na Staroměstském náměstí. V srdci staré Prahy vystoupil Roman Joch, ředitel Občanského institutu, který řekl, že tak, jako se dnes díváme zákonům o otroctví a podřadné rase, který sužoval ještě před relativně krátkou dobu Spojené státy americké, tak se možná naši potomci budou za pár desítek let divit tomu, že zde platil zákon dovolující zabíjet nejslabší a bezbranné občany země, kteří se ještě nestihli narodit. Jakub Kříž, předseda Mladých křesťanských demokratů, ve svém vystoupení poukázal na absurdnost situace, kdy „práva“ zvířat jsou často chráněna dokonaleji a systematictěji než právo nenarozených na život. Velkým povzbuzením byla přítomnost poslance Parlamentu ČR za Zlínský kraj, člena KDU-ČSL pana Ing. Ludvíka Hovorky. Ten velmi naléhavě kritizoval stávající legislativu a z jeho úst zaznělo, že je potřeba, aby zákonodárci začali s podporou veřejnosti a uvědomělých občanů pracovat

na změně. Z politických osobností Pochod pro život podpořil osobním písemným pozdravem také Ing. Jan Kasal, místopředseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, a svou podporu také vyjádřila paní Ing. Michaela Šojdrová. O práci Poradny pro ženy v tísní Aqua vitae, kterou Hnutí Pro život ČR zřídilo ve formě bezplatného krizového telefonického volání odkudkoliv v rámci celé naší země a která již rok funguje, informovala psychologka poradny paní Vladislava Bartáková. Poradna během 12 měsíců své existence řešila již téměř 300 případů žen, které se z různých důvodů, zejména v souvislosti s těhotenstvím, porodem a péčí o narozené dítě, ocitly v obtížné situaci.

Ze sousedního Polska k účastníkům pochodu promluvil pan Adam Kisiel, dlouholetý iniciátor kroků k postupnému probouzení zodpovědnosti všech občanů polské země za osud počatých dětí, zároveň šéfredaktor rodinného katolického týdeníku Zródło a jeden se spoluorganizátorů tzv. Kruciáty modlitby. Přijel sem právě u příležitosti spuštění této modlitební iniciativy na úmysl zastavení zabíjení počatých dětí v ČR. Záštitu nad Kruciátou v naší zemi převzal pan JUDr. Ing. Jiří Karas, který tak dále pokračuje ve svém mnohaletém úsilí o ochranu života počatých dětí. Během prvního týdne tohoto systematického modlitebního úsilí, do kterého se mohou zapojit všichni věřící, zvláště celé rodiny na webové adrese <http://kruciata.cz>, se k pravidelnému desátku růžence na daný úmysl zavázalo již přes 100 lidí.

Příští již osmý ročník Pochodu pro život se uskuteční v sobotu 29. 3. 2008 od 14 hod. v Praze. Zdeňka Rybová, viceprezidentka Hnutí Pro život ČR

... vedeni hlubokou upřímnou starostí o osud každého člověka, muže či ženy, dnes znovu opakujeme to, co jsme řekli rodinám, které se snaží uprostřed nástrah a protivenství splnit svůj obtížný úkol. Je naléhavě potřebná velká modlitba za život, která by prostoupila celý svět.

Jan Pavel II.: Evangelium vitae

opakují každý rok. Ale je zde po-
božnost křížové cesty, která nám
nabízí po celý rok možnost při-
jímat stále hlouběji do naší du-
še tajemství kříže, kráčet s Kris-
tem na této cestě, a tak se s ním
vnitřně posilovat. Můžeme říct,
že křížová cesta nás vychovává,
abychom použili výrazu svatého
Lva Velikého – „dívat se očima
srdce ukřížovaného Ježíše, tak
abychom poznávali v jeho těle
naše vlastní tělo“ (Dis. 15 sulla
passione del Signore). A v tom
právě spočívá pravá moudrost
křesťana, které se chceme nau-
čit, když konáme na Velký pátek
křížovou cestu v Koloseu.

Bílá sobota

Bílá sobota je den, kdy liture-
gie mlčí, je to den velkého ticha
a křesťané jsou vyzváni, aby za-
chovali vnitřní usebranost, kte-
rou je v naší době často obtíž-
né pěstovat. V mnoha společen-
stích se praktikují duchovní
ústraní a setkání s mariánskou
modlitbou, aby se jako by sjed-
notila s Matkou Vykupitele, kte-
rá čeká s chvěním a důvěrou na
zmrtvýchvstání ukřížovaného
Syna. Konečně o velikonoční
vigilii se závoj zármutku, kte-
rý zahaluje církev kvůli smrti
a pohřbu Páně, protrhne ve ví-
tězné volání: Kristus vstal a na-
vždy porazil smrt! Tajemstvím
Kříže můžeme skutečně chápat
ve slovech starověkého autora
„jak Bůh tvoří zázraky, i když se

to zdá nemožné, aby bylo zřej-
mé, že jen On může dělat to, co
chce: ze své smrti náš život, ze
svých ran naše uzdravení, ze své-
ho pádu naše vzkříšení, ze svého
sestupu náš vzestup.“ (Antonio
Quartodecimano) Oživení pev-
nější vírou, ve velikonoční vigi-
lii přijmeme novokřtěnce a ob-
novíme sliby svého křtu. Zaku-
síme tak, že církev je vždy živá,
stále se omlazuje, je vždy krás-
ná a svatá, protože spočívá na
Kristu, který vstal z mrtvých
a už neumírá.

Draží bratři a sestry, veliko-
noční tajemství, které nám Svaté
triduum znovu ožíví, není pouze
vzpomínka na minulou skuteč-
nost, je to skutečnost aktuální:
Kristus i dnes vítězí svou lás-
kou nad hříchem a smrtí. Zlo ve
všech svých formách nemá po-
slední slovo. Konečný je triumf
Krista, pravdy a lásky! Jsme-li při-
praveni s ním trpět a umřít, při-
pomene nám svatý Pavel o veki-
onoční vigilii, jeho život se stane
naším životem (srov. Řím 6,9).
Na této jistotě spočívá a staví na-
še křesťanská existence. Prosim
o přímmluvu Nejsvětější Panny
Marie, která následovala Ježíše
na cestě umučení a kříže a obja-
la ho, když byl sňat, a přeji vám
všem, abyste se zbožně účastnili
velikonočního tridua, abyste za-
kusili radost Velikonoc se všemi
svými drahými.

*Bollettino Vaticano 4. 4. 2007,
mezititulky redakce Světa*

OBRÁCENÝ EXTREMISTA

Před svým obrácením byl muslim Mohammed extremist. Před
dvěma roky zavraždil v Addis Abebě 19letého křesťana Tulu, když
se vracel ze školy. Uřezal mu mačetou hlavu. Byl odsouzen k dva-
nácti letům vězení. Kmenoví příslušníci zavražděného se pomstil-
i a zapálili pět domů Mohammedova kmene. Rodina Tulu se však
na této akci nepodílela, ale jeho otec Abdela a osm jiných členů ro-
diny bylo uvězněno. Abdela prohlásil: „Byl jsem dvakrát potrestán,
nejdříve byl zavražděn můj syn a nyní jsem s vrahy ve vězení.“ Dva
členové místní farnosti dostali povolení dvakrát týdně navštěvovat
vězně v jejich celách. Navštěvovali i Mohammeda, který byl nejdří-
ve nedůvěřivý, ale nakonec přijal víru. Absolvoval základní biblic-
ký kurz a 5. března navštívil v doprovodu policistů farnost, kde vy-
dal svědectví o Kristu a přijal křest.

Život našich krajanů - katolíků na Balkáně

*Olomoucký arcibiskup a předseda ČBK Jan Graubner navští-
vil o posledním březnovém víkendu české krajany v Srbsku.*

Žije zde asi dva a půl tisíce
Čechů, z nichž většina jsou kat-
olíci a žijí v Bele Crkvi a okol-
ních vesnicích. Bohoslužby se
účastnil i český velvyslanec
v Bělehradě, zástupce minist-
tra pro církev a náboženské
společnosti a další představitel-
é veřejného života včetně pra-
voslavných kněží. Farnost sla-
vila 200 let posvěcení kostela,
který je krásný, ale nutně potře-
buje generální opravu.

Většina lidí je velmi chudá,
protože v kraji je až 80 % ne-
zaměstnaných, a ti, kteří pracu-
jí, vydělávají v přepočtu kolem
tří tisíc korun měsíčně. Kněze
si vydržují sami farníci, takže
situace faráře odpovídá jejich
chudobě. V obcích fungují čes-
ké spolky, které mají podporu
české ambasády. Zajímavé je,
že katolictví a česká národní
identita se spojují s velkou ote-

vřeností k jiným národnostem
a k pravosláví.

Nedávno přijatý zákon o církv-
vích zavádí do škol výuku ná-
boženství. Proto byl v Novem
Sadu zřízen i katolický ústav
pro přípravu učitelů nábožen-
ství. Obdivuhodné je, že z této
české farnosti, která má ma-
darského faráře, dojíždí na ví-
kendové studium, vzdálené asi
200 km, 17 mladých lidí. Fa-
rář je povzbuzuje: „Má-li ná-
rodnostní menšina přežít, po-
třebuje inteligenci.“ Společně
zajišťují prostředky na benzín,
protože studující na to nema-
jí, ale stejně nemohou jet kaž-
dý týden všichni, protože ne-
mají dost aut. Často se mi vy-
bavovaly výzvy svatého Pavla
ke křesťanům, aby pamatovali
na chudou obec křesťanů v Je-
ruzalémě.

+ Jan Graubner

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm polo-
ženou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb,
které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť
plnou velkých ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich
bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte sníst!“
Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli,
že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i ry-
bu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém
zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu
Janův, miluješ mě více než tito?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Od-
pověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl:
„Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se
zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl
mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl:
„Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mlad-
ší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestár-
neš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“
To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slo-
vech ho vyzval: „Následuj mě!“

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

totiž zmiňují všichni tři synoptikové, ale nikdo z nich se už nevrací k tomu, jak se Pán, který chtěl na něm zbudovat svou církev, k němu nakonec zachoval po jeho trojím a přísahou potvrzeném zapření.

Petrova nevěrnost nebyla pro Ježíše překvapením. To, co věděl Ježíš o Petrově slabosti při Poslední večeři, když mu jasně předpověděl jeho pád, to věděl již při prvním setkání, když mu významně dal nové jméno, a věděl to také u Caesareje Filipovy, když mu slíbil apoštolský primát. Avšak sám Petr, ačkoliv si byl vědom, že je člověk hříšný, o skutečné hloubce své lidské slabosti neměl dostatečnou představu. A přece právě on byl vybrán pro nejvyšší možný úřad, jakým Bůh může pověřit člověka zde na zemi. Ale již u Caesareje mu Pán naznačil, že všechno to, co bude potřebovat, aby mohl jednou zastávat svěřený úřad, nepochází „z těla a krve“. Sám Bůh si utváří toho, koho si vyvolil, aby mohl Boží úkol splnit. Slabost, která se může projevit i velice žalostným způsobem, není pro Boha překážkou, aby povolal člověka k plnění svých i nejněžnějších a nejčestnějších úkolů. Šimon Petr nebyl vyvolen proto, že by si tento úřad zasloužil více než ostatní, že by byl silnější než oni. Pán si za nástupce nevyvolil učedníka, kterého obzvláště miloval a kterého i Petr použil jako prostředníka, když Janova hlava spočívala na Ježíšově hrudi, toho, který jako jediný mu zůstal věrný až pod kříž a stal se zde zástupcem celého lidstva. Vyvolil si Petra, ale tohoto Petra si pak také vychoval a připravil.

Petr po svém pádu zřejmě cítil v době dlouhé Pánovy nepřítomnosti živou potřebu mluvit s ním mezi čtyřma očima. Tu příležitost mu Pán dal tam, kde se poprvé setkali. Náhle při druhém rybolovu Jan oznamuje: „Pán je tu!“ Ale odděluje je hladina vody. Doba, kterou po-

třebuje loď, aby dorazila ke břehu, se Šimonovi zdá příliš dlouhá. Zatímco my bychom se před skokem do vody svlékli, on se naopak vzhledem k tomuto důležitému setkání pokud možno uctivě oděl. Ale spěchá zbytečně. Pán si dává na čas. Připravil pro své děti nejdříve snídani. Teprve pak si bere Petra stranou k nejdůležitějšímu rozhovoru.

Bůh je nepřekonatelný pedagog a psycholog. Jaké bychom my žádali záruky, že se evidentní selhání už nebude opakovat! Kolik bychom dokázali vypočítat potřebných vlastností a schopností, které by měl prokázat kandidát na nejvyšší a nejvýznamnější úřad. Ježíš o Petrově selhání vůbec nemluví, a přece mu je připomíná tím nejtaktnějším možným způsobem, a to svou trojí otázkou: „Miluješ mne?“ Když se ptá potřetí, Petr správně poznamenává, že se ptá na něco, co přece musí sám dobře vědět. Ale smyslem Ježíšových otázek nebylo získat odpověď pro tazatele, ale pro tázaného. Jako by mu říkal: „Nyní už víš, co to znamená, milovat mne?“ Srovnáme-li, jak o sobě mluvil Petr ve večeřadle, a jak se vyjadřuje na břehu jezera, vidíme, jak velká změna skrze milost Ducha Svatého se v něm udála. Nyní už svou lásku nehodnotí sám, podle svého zdání. Toto hodnocení přenechává Pánu. Láska k Ježíši se prokazuje tak, jak Ježíš prokázal svou lásku k nám. Ježíš ví, jak hluboké a opravdové je jeho obrácení. Před měsícem ho Petr zapřel před služkou, ačkoliv ho ještě nic bezprostředně neohrožovalo. Jeho rozhodující doznání teprve přijde, až bude stát nikoliv před služkou, ale před velehradou a hlavně před císařským soudcem. To už však nebude spoléhat na sebe, ale na svého Mistra a Pána a bude ho následovat až do konce, až k smrti na kříži. Petr i každý pastýř Kristovy Církve má být zde na zemi zástupcem a představitelem Toho,

který je Láska. Láska je ta nejvyšší a také nejpotebnější kvalifikace. Můžeme plným právem zobecnit, že Láska je ona Skála, na které Ježíš buduje svou církev, láska rozumu i srdce, jak výslovně rozlišuje Benedikt XVI., tedy láska, která zachvacuje celou lidskou bytost.

Ježíšův třikrát opakovaný dotaz na vyznání lásky má ovšem také významný oficiální ráz. Pán nepoužívá svoji přezdívku „Petře“, ale oslovuje prvního z apoštolů celým jeho původním jménem i přijmením: „Šimone Janův!“ Jde totiž o věc prvořadé a historické důležitosti: o oficiální svěřením slíbeného nejvyššího úřadu v Církvi takovým způsobem, aby o tom nemohlo být nejmenších pochyb.

Janův „dodatek“ je tak pro nás dvojnásobně významný a potěšující: předně se nám dostává radostné jistoty, že Petr a jeho nástupci jsou skutečně oficiálně pověřenými zástupci Ježíše Krista na této zemi. Neméně významná a povzbuzující je pro nás skutečnost, že toto nejvyšší vyznamenání je současně rozhrěšením z nejtěžšího hříchu. Pán řekl: „Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu i já před svým Otcem.“ Ježíš však Petra nezapře, naopak, prosí Otce, aby upevnil jeho víru, aby mohl utvzovat bratry, až se obrátí. Přitom Petr si při Poslední večeři sotva byl vědom toho, že potřebuje obrácení. Petrův příklad nás upozorňuje na důležitou podmínku opravdové lásky: láska se stane opravdovou až po našem obrácení, které všichni nutně potřebujeme.

Nikdo ať si nemyslí, že obrácení nepotřebuje. Dnešní lidé, mnohé křesťany nevyjímaje, převážně ztratili pojem o tom, co opravdu znamená milovat. Představují si pod pojmem lásky jen ono potěšení z vědomí, že mám to, co se mi právě líbí, ať už je to věc, některý člověk nebo příslušnost k nějakému společenství. V podobné situaci jako Petr na dvoře u ohně se ve skutečnosti ocitáme každou chvíli a nemá-

me nejmenší důvod zakládat si na tom, že jsme Krista nezapřeli jako Petr. Křesťanskou totožnost je totiž možné zapírat nejen svými slovy, ale také svým chováním a celým svým životním způsobem. Nezapřeli jsme ho slovy, protože se nás nikdo neptá jako Petra. Ale problém je v tom, že se nás ani nepotřebuje ptát, zda „nejsme také z jeho učedníků“, když u nás nevidí a neslyší nic, co by nás jako křesťany prozrazovalo. Navíc Petr si svou zradu velice rychle uvědomil a jeho slzy byly slzy upřímné lítosti. Latentní zrada se světem smířeného křesťanství však neprobouzí vědomí viny a lítost, nýbrž naopak zcela nezdravé sebevědomí, jako by našim hlavním cílem byla bezkonfliktnost se světem, ačkoliv bychom měli mít stále na mysli, že „nikdo nemůže sloužit dvěma pánům“. Někteří hlasatelé křesťanství si počínají jako oni prodejci, kteří nabízejí pod světoznámou značkou falzifikáty. Přeskakují Kalvárii a ocitají se rovnýma nohama jen v radosti a svobodě, ale to jsou pojmy, které mohou mít nejrůznější obsah a bez Kříže a bez oběti mohou být jen zfalšovaným zbožím. Napsala nám jedna čtenářka: „Zralá, školená, studentka teologie a zároveň i matka se mě ptá: „Je vůbec možné vysvětlit, proč nemohu žít »na hromádce« s tím, koho mám ráda?“ Snad je to proto, že tato studentka asi ještě neslyšela nebo nedomyslela: „Pro milosrdenství Boží vás vybízím, přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a milou Bohu. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží.“ „Dost dlouho jste plnili vůli pohanů. Teď se vynasazte, ať se už nevrháte do stejného bahna jako oni.“ Apoštol ví a sám to zakušil, že „není nic platné přijít s nějakou výřečností nebo moudrostí. Je třeba znát Ježíše, a to ukřižovaného.“

-/š-

Není důvod zakazovat starý ritus

Magazin francouzského deníku Le Figaro přinesl koncem března rozhovor s kardinálem Bertone. Zaznívá v něm kritika na adresu tisku, který s oblibou dezinterpretuje papežova slova, připisuje církvi enormní zájem o sex, homosexualitu nebo potraty a naopak vynechává např. zmínky o velmi rozsáhlém sociálním a charitativním působení církve prostřednictvím tisíců katolických organizací na celém světě. „Poselství církve je předmětem manipulace a falzifikace ze strany některých západních médií,“ shrnuje kardinál Bertone s tím, že jde o velmi závažný problém. Papežovy myšlenky jsou zatemňovány, komentátoři vytrhávají věty z kontextu, zkrátka vykonávají své řemeslo nepoctivě, posteskl si vatikánský státní sekretář na stránkách pařížského časopisu.

Došlo ale také na otázky, které se týkají vnitřních záležitostí církve a které vzbuzují neméně vášni. Patří mezi ně již dlouho ohlašované motu proprio, papežského dokumentu, na jehož základě bude možné bez zvláštního povolení biskupa – jak tomu bylo dosud – sloužit mši svatou podle misálu publikovaného v roce 1962 papežem Janem XXIII., a te-

dy podle ritu, ve kterém latinská církev celebrouvala poslední čtyři století. Kardinál Bertone na dotaz francouzského novináře Jeana Sévillyi odpověděl:

Hodnota koncilní liturgické reformy zůstává netknuta. Abychom ale nepřišli o velké liturgické dědictví zanechané sv. Piem V. a aby bylo naplněno přání těch věřících, kteří chtějí navštěvovat mše sloužené podle tohoto ritu, v rámci Misálu publikovaného v roce 1962 papežem Janem XXIII., s jeho vlastním kalendářem, třeba říci, že neexistuje žádný platný důvod k tomu, proč by kněží na celém světě neměli mít právo celebrat touto formou. Autorizace Nejvyššího Pontifikála samozřejmě zachová platnost ritu Pavla VI. K publikaci motu proprio, které upřesní toto povolení, dojde, ale papež sám vysvětlí své pohnutí a rámeček svého rozhodnutí. Papež také osobně vysvětlí svou vizi používání starého misálu křesťanům a zejména biskupům.

Nutno dodat, že výběr Francie pro publikaci těchto zpráv není náhodný. Právě tam jde o takřka jisté „horký pastorační problém“. Každý čtvrtý seminarista už nyní patří k tradicionalistickým kruhům, tzn. že čtvrtina všech kandidátů kněž-

Farnost Luhačovice se 21. března rozloučila s obětavým apoštolem katolického tisku: Pan **Ondřej Kohoutek** (53) už dlouhou dobu rozdával u kostela týdeník SVĚTLO. Do temnot stále hustších se snažil vnášet světlo pravdy a lásky. Kéž mu Pán, Vítěz nad smrtí, dá věčné Světlo a radost a vzbudí nové horlivé apoštoly své pravdy a lásky!

stvi se připravuje na celebrování ve starém ritu.

Kardinál Bertone mluvil také o aplikaci základních linií koncilu v oblasti liturgie. Zmínil se o tom, že její způsoby, včetně ne vždy přesných překladů, vedly ke značnému ochuzení. Jak upřesnil, nejde o chyby v textech koncilu, ale v jednání navazujícím na některé jejich interpretace.

Abychom nezůstávali jen u slov, dodejme, že Benedikt XVI. už s vysvětlováním symboliky starého ritu začal. Když například před zaplněným Svatopetrským náměstím před dvěma dny na Květnou neděli vykládal 23. žalm, připomněl, že ve starém ritu kněz v čele procesí s ratolestmi před vstupem do chrámu nejprve zabušil na dveře procesním křížem. Jak vysvětlil papež, je to obraz Krista, který dřevem Kříže a silou své lásky otvírá bránu mezi Bohem a světem.

Podobně citoval předkoncilní liturgii také při promluvě ke kněžím diecéze Albano 31. srpna loňského roku. V pasáži věnované svátosti křtu připomněl, že podle obřadu

zdeděného z prvotní církve začíná křest otázkou: „Co od Boží církve žádáte?“ Jak dodal, v obřadu používaném v současné době v Německu – stejně jako v našich zemích – odpověď zní prostě: „Křest.“ To ovšem – pokračoval Benedikt XVI. – dostatečně nevystihuje, co se vlastně žádá. Ve starém ritu odpověď zněla „víru“, to znamená vztah s Bohem, přátelství s Bohem. „Proč žádáte o víru?“ pokračoval obřad. „Protože toužíme po věčném životě.“ (...) *Zdá se mi, řekl potom papež, že by s rodiči před křtem měl probíhat tento dialog. Ukazuje totiž, že dar této svátosti není pouhou „věcí“, že není pouhým „zvěněním“, jak říkají Francouzi, ale že jde o misijní práci.*

Uvedené citace dokládají, jak málo relevantní jsou hlasy těch, kdo jakoukoliv zmínku o starém obřadu považují za selhání v pokrokové cestě, na níž se církev měla vydat po II. vatikánském koncilu. Snad by bylo lépe – jak radí sv. Pavel – znovu se dobře rozhlédnout po tom, co jsme v minulosti „zkusili“, a přidržet se toho, co je dobré. Snad by bylo také lépe vrátit se ke vskutku křesťanskému pojetí „pokroku“ jako růstu ke svátosti, než se křečovitě držet některých jeho forem vázaných na sociální teorie, které minulé století zpravidla prověřilo jako přinejmenším pochybné. Možná, že z této perspektivy by se otupily hroty v podobě jizlivých a jistě málo křesťanských poznámek, kterými se častěji zastánci obou vyhraněných stanovisek na jedinou správnou podobu liturgie.

A snad by stálo za to ještě jednou si vzpomenout, že katolický znamená všeobecný. Vždyť právě proti osvobozující šíři katolictví bylo možné rozpoznávat v dějinách některé proudy jako podezřelé nebo dokonce heretické daleko dřív, než je za takové označil učitelský úřad církve. To, co je zpravidla charakterizuje, totiž není nějaká převratná novinka nebo změna, nýbrž to, že neunesou bohatství a možnost voleb, které předkládá staletími prozkoušená praxe i učení církve, a snaží se ho zjednodušit nebo prostě redukovat.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu 3. dubna 2007

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00
 ■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
 ■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
 Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 22. 4.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (17) 8.05 Highlight (11) 8.35 Na koberečku (20) 8.50 Francova Lhota - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Jeruzalém - Svaté světlo 9.15 Aby všichni jedno boli 9.45 Na skleničku s MUDr. Josefem Švábem 10.30 Mše svatá (živě) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Doc. Dr. Rudolf Smahel 12.00 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.05 Baterka (2) 18.35 Sněhurka 19.35 Valle de Viñales, Death Valley, Kanadské Rocky Mountains 20.05 Octava dies 20.35 Pod hladinou - film 21.35 Tradice a historická kontinuita 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (15) 22.55 Noemova pošta.

Po 23. 4.: 8.05, 18.05 Křížovatky - Mons. Jaroslav Škarvada 8.30 Na koberečku (20) 8.45 Pláč dešťových kapek 9.00 Noční univerzita - Teologie těla v učení Jana Pavla II. 10.00, 19.00 Namib park, Velká měšita, Socha svobody 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Na skleničku s MUDr. Josefem Švábem 11.40, 23.55 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Martin Holík 18.45 Francova Lhota - Mikroregion Hornolidečsko 19.30 Po stopách Ježíše Krista (10) 20.05 Mezi nebem a zemí (15) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Na koberečku (21) 21.55 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner 22.55 Dvořák - Český ráj.

Út 24. 4.: 8.05 Highlight (11) 8.35 Mezi nebem a zemí (15) 9.15, 21.20 Videoklip 9.20 Mexico City 10.45 Atlas Charity - Bohumín 10.50 Poltón klub (23) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše -

P. Petr Smolek 18.05 Dětská televize 18.45 Pláč dešťových kapek 19.00 Přírodní záranky Evropy 19.30 Lumen 2000 (14) 20.05 Bez hábitu - Alžbětky 21.05 Rudolf Závodný 21.30 Aby všichni jedno boli 22.00 Misionář P. Juraj Vojeník 23.00 Octava dies 23.30 Po stopách Ježíše Krista (10).

St 25. 4.: 8.05 Arabská poušť, Safari 8.35, 8.45 Videoklip 8.40 Atlas Charity - Bohumín 8.50 Dětská televize 9.20 Hlubinami vesmíru (3) 10.25, 23.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45, 18.35 Klačunský pohádkový kufík 11.55, 19.55 Z pokladů duše 18.02 Štúdio AHA (4) 18.45 Semena víry 19.10 Na skleničku s MUDr. Josefem Švábem 20.00 Správy TV LUX 20.10 Poltón klub (24) 21.05 2000 let křesťanství (1/13) 21.50 Atlas Charity - Karviná 21.55 Horní Lideč - Mikroregion Hornolidečsko 22.05 Noční univerzita - Teologie těla v učení Jana Pavla II.

Čt 26. 4.: 8.05 Semena víry 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner 10.00 Poltón klub (24) 10.55 Horní Lideč - Mikroregion Hornolidečsko 11.10 Správy TV LUX 11.15 Namib park, Velká měšita, Socha svobody 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Petr Smolek 18.05 Tandem kvíz 18.45 Rudolf Závodný 19.00 Přírodní záranky Evropy 20.05 Lumen 2000 (16) 20.35 Setkání s hostem 21.15 Křížovatky - Mons. Jaroslav Škarvada 21.45 2000 let křesťanství (1/13) 22.30 Noemova pošta.

Pá 27. 4.: 8.05, 22.45 2000 let křesťanství (1/13) 8.50 Lumen 2000 (16) 9.20, 21.45 Bez hábitu - Alžbětky

10.20 Mexico City 10.50 Na koberečku (21) 10.55 Atlas Charity - Bohumín 11.05 Rudolf Závodný 11.20 Křížovatky - Mons. Jaroslav Škarvada 11.50, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše 18.05 Semena víry 18.45 Horní Lideč - Mikroregion Hornolidečsko 19.00 Baterka (3) 19.30 Tandem kvíz 20.05 Koncert ěrintések - Dotyky 21.05 Štúdio AHA (4) 21.45 Bez hábitu - Alžbětky 22.45 Highlight (11) 23.15 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner.

So 28. 4.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (18) 8.05 Štúdio AHA (4) 8.45 Sněhurka 10.25 Tandem kvíz 10.55 Správy TV LUX 11.05 Mezi nebem a zemí (15) 11.45 Klačunský pohádkový kufík 18.05 Highlight (12) 18.35 Klačunský pohádkový kufík 18.45 Přání 19.00 Spojené arabské emiráty 19.30 Píesňany 20.05 Kinematograf máz - Paměť 21.05 Videoklip 21.10 Na koberečku (21) 21.25 Semena víry 21.55 Poltón klub (24) 22.50 Noční univerzita - Ján Ďačok, SJ provinciál jezuitů.

Ne 29. 4.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (19) 8.05 Highlight (12) 8.35 Na koberečku (21) 8.50 Horní Lideč - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Písníky Michaely Novozámské 9.15 Semena víry 9.45 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá s kněžským svěcením jáhnu filmské diecéze. Celebuje Benedikt XVI. (živě) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Martin Holík 11.55 Modlitba Regina Coeli z Vatikánu (živě) 18.05 Sněhurka 19.35 Arabská poušť, Safari 20.05 Octava dies 20.35 Slunovrat - Hradišťan 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (15) 22.55 Bez hábitu - Alžbětky.

Liturgická čtení

Neděle 22. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41
 Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.* Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 5,11–14
 Ev.: Jan 21,1–19
Slovo na den: Následuj mne.

Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Mk 16,15–20
Slovo na den: Kdo uvěří, bude spasen.

Pondělí 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49 nebo Kol 1,24–29; 2,4–8
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10
 Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 10,11–16
Slovo na den: Znám své ovce.

Čtvrtek 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40
 Ž 66(65),8–9.16–17.20
 Odp.: 1 (*Jástejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,44–51
Slovo na den: Kdo věří, má život věčný.

Pátek 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 9,1–20
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,52–59
Slovo na den: Tělo a krev.

Úterý 24. 4. – nez. pam. sv. Jirí nebo sv. Fidela z Sigmaringy

1. čt.: Sk 7,51–8,1a
 Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab
 Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji svého ducha.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,30–35
Slovo na den: Já jsem chléb života.

Sobota 28. 4. – nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 9,31–42
 Ž 116(115),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,60–69
Slovo na den: Pane, ke komu bychom šli?

Středa 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14
 Ž 89(88),2–3.6–7.16–17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 4.	PO 23. 4.	ÚT 24. 4.	ST 25. 4.	ČT 26. 4.	PÁ 27. 4.	SO 28. 4.
Antifona	518	1722	518	1354	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1349	518	1673	518	518	518
Antifony	540	1350	1062	1682	1092	1107	1123
Žalmy	1030	813	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	1350	547	1682	553	556	559
Antifona k Zach. kantiku	540	1350	547	1354	553	556	559
Prosby	541	1724	547	1683	553	556	559
Záv. modlitba	541	1350	1353	1354	554	557	1355
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	1726	548	1684	554	557	560
Záv. modlitba	541	1350	548	1354	554	557	560
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1351	517	1685	517	517
Antifony	538	542	1715	1072	1685	1102	561
Žalmy	1025	1040	1715	1072	1678	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	538	542	1352	549	1686	555	561
Ant. ke kant. P. M.	539	543	1352	549	1354	555	562
Prosby	539	543	1718	549	1686	555	562
Záv. modlitba	541	541	1350	1353	1354	554	564
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Sestry a bratři, středočeský Orel župa Svatováclavská a jednoty Dobříš a Kladno Vás zvou na **přednáškové pásmo a setkání orlů a příznivců v orlovně v Dobříši**. Po přednáškách možnost sportovního vyžití (stolní tenis, míčové hry, turistika). Akci podporují Statutární město Kladno a Město Dobříš. **Termín:** sobota 12. května 2007 v 10 hodin. **Místo:** orlovna, ul. 28. října 451, Dobříš.

Program: Mgr. Pavel Muchka (Matice česká): *Čeští katoličtí kněží – nositelé českého národního vědomí v 19. století* • PhDr. Stanislav Vejvar (Orel jednota Kladno): *Kanovník V. S. Štulc, kněz a mnohostranný národní buditel 19. století*.

Zdař Bůh!

V. DÍVČÍ PĚŠÍ POUŽ Z Vranova nad Dyjí se koná v sobotu 5. 5. 2007:

• vyrážíme v 6.00 z Vranova • příchod do Kostelního Vydří cca 20.00, potom mše svatá • po mši společný odjezd do Vranova • zápisné 50 Kč • v případě

noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák • růženec, dostatek tekutin a jídla • vybavit se do každého počasí • délka trasy asi 40 km • doprovodné vozidlo zajištěno • **KONTAKT: 731 402 749.**

Společné úmysly: • za týrané ženy • za nová řeholní povolání • za matky a spoustu jiných.

„Můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli“ Lk 1,47

Fatym Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo srdečně zvou na

III. PĚŠÍ POUŽ Z PRAHY DO JENÍKOVA středa 16. – neděle 20. 5. 2007

Středa 16. 5.: • úvodní mariánská pobožnost v 19.00 u chrámu sv. Víta v Praze • putování do Strahovského kláštera, kde bude nocleh.

Čtvrtek 17. 5.: • v 7.00 zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově • nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km).

Pátek 18. 5.: odchod v 7.00, nocleh v obci Libochovice (cca 30 km).

Sobota 19. 5.: odchod v 7.00 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km).

Neděle 20. 5.: • odchod v 7.30 • cca 12.00 poutní mše svatá v Jeníkově • oběd a zakončení.

S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit). Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova). V případě většího počtu poutníků bude zajištěn společný návrat do Prahy autobusy. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Zápisné 100 Kč. Ubytování je vždy pod střechem na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Je možno se kdekoli k pouti připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel.: 515 296 384 nebo e-mailem na adrese: vranov@fatym.com.

Bratři **redemptoristé z Hory Matky Boží – Králíky** Vás srdečně zvou na první sobotu v měsíci květnu – **5. května 2007**, kterou nás bude provázet otec biskup Dominik Duka.

Program: 9.00 modlitba radostného růžence • 9.30 mariánská promluva • 10.00 adorace Nejsvětější Svátosti, příležitost ke svátosti smíření • 11.00 mše svatá • 12.00 přestávka na oběd • 13.00 beseda s otcem biskupem Dominikem • 13.30 mariánská pobožnost, zakončení.

Všichni jste srdečně zváni, v našem areálu je možnost občerstvení nebo oběda v poutním domě (více informací na www.poutnidum.cz). Více informací o našem poutním místě a možnost ke stažení plakátů celoročních akcí je na www.kraliky-klaster.cz.

Dále oznamujeme, že **od 10. 5. do 13. 5. 2007** je možnost zúčastnit se na Hoře Matky Boží – Králíky duchovních cvičení na téma „Základy křesťanské spirituality“. Duchovním cvičením Vás bude provázet P. Josef Michalčík, C.Ss.R.

Přihlašovat se můžete poštou na adresu: Poutní dům, Dolní Hedeč 2, Králíky 561 69, nebo e-mailem: info@poutnidum.cz.

Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

KŘEST

František Václav Lobkowicz

Základní informace o svátosti křtu. Rodiče, kteří přinášejí své dítě ke křtu, by si měli uvědomit, co křest v životě jejich dítěte znamená a jak obřad probíhá. Úvahy ostravsko-opavského biskupa F. V. Lobkowicze doprovázejí barevné ilustrativní fotografie.

Křídový papír, váz., 147 x 147 mm, 40 stran, 109 Kč

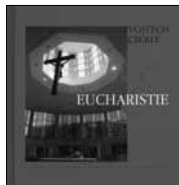

EUCHARISTIE

Vojtěch Cíkrle

Eucharistie je v katolické církvi jádrem jejího života a středem její bohoslužby. Svátost eucharistie je památka a zpřítomnění Boží lásky k lidem a Ježíšovy záchrany člověka, kterou uskutečnil svým životem, smrtí a vzkříšením. Úvahy brněnského biskupa V. Cíkrleho o eucharistii doprovázejí barevné ilustrativní fotografie.

Křídový papír, váz., 147 x 147 mm, 40 stran, 109 Kč

BIŘMOVÁNÍ

Josef Hrdlička

Svátost biřmování posiluje ty, kdo ji přijali, ve všedních dnech, při běžném životě v rodině, v práci, ve škole. Podstatu této svá-

tosti představuje ve svých krátkých úvahách olomoucký biskup J. Hrdlička. Barevné ilustrativní fotografie.

Křídový papír, váz., 147 x 147 mm, 40 stran, 109 Kč

MANŽELSTVÍ

Jan Graubner

Křesťanští manželé mají v Božím lidu své vlastní dary, které odpovídají jejich způsobu života a stavu. V síle svátosti manželství si navzájem pomáhají ke svatosti v manželském životě a při přijetí a vychovávání dětí. Do tohoto tajemství nás uvádějí úvahy olomouckého arcibiskupa J. Graubnera. Barevné ilustrativní fotografie.

Křídový papír, váz., 147 x 147 mm, 40 stran, 109 Kč

OBTÍŽNÉ ODDÍLY KNIH MOJŽÍŠOVÝCH

Jan Heller - Martin Prudký

V Bibli je řada oddílů, příběhů či údajů, nad nimiž je dnešní čtenář na rozpacích. Některé oddíly jej dokonce pohoršují. Vždyť se zde píše například o krutostech, podlostech či nemravnostech, aniž by byly kritizovány, natož rozhodně odsouzeny. Patří takové texty vůbec do Bible? Co vlastně chtějí tyto oddíly svým čtenářům říct? Autoři knihy, renomovaní biblisté, mají s takto kladenými otázkami bohaté zkušenosti, berou je vážně a pokoušejí se na ně srozumitelně odpovídat. U vybraných oddílů knih Mojžíšových se pokoušejí stručně své čtenáře uvést do světa Bible a ukázat, jak i staré a na první dojem obtížné texty mohou dnes aktuálně promlouvat.

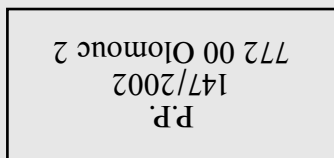
Brož., 124 x 200 mm, 184 stran, 169 Kč

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.